

1

The False Impression : เข้าใจผิด คิดไปเอง เออเอง

ห้องสูงใหญ่กว้างจาการถสปอร์ตเมอร์เซเดสเบนซ์อย่างเร่งรีบ ก่อนส่งกุญแจให้กับพนักงานรับจอดรถ แล้วเดินเข้าไปในโรงแรมห้าดาวใจกลางกรุง ระหว่างทางก็มีพนักงานของโรงแรมคำนับส่งเสียงทักทายไปตลอดทาง เพราะเขาคือแขกคนสำคัญที่มาใช้บริการที่นี้เป็นประจำ เพทาย พิทักษ์โยธิน ยิ้มทักทายตอบกลับไปเฉกเช่นทุกครั้ง พร้อมๆ กับรีบสาวเท้าตรงไปยังลิฟต์เพื่อขึ้นไปพบกับคู่เดทที่ร้านอาหารระดับมิชลินสตาร์ซึ่งตั้งอยู่บนชั้นบนสุดของโรงแรม

ชายหนุ่มสายตึระะไปมาอย่างคนหัวเสียเพราะมาสายไปถึงสองชั่วโมงเต็ม เขายอมเสียมารยาทลุกออกจากโต๊ะอาหารต่างๆ ที่มารดาและครอบครัวของพี่ชาย พชร พิทักษ์โยธิน ยังรับประทานมื้อค่ำไม่เสร็จแต่ระหว่างทางเดินไปเจอกับอุบัติเหตุ ทำให้เขามาสายเอาปานนี้

พนักงานต้อนรับของร้านอาหารเดินนำร่างสูงไปยังโต๊ะเป้าหมายของเขาทันทีที่เพทายมาถึงโต๊ะ ยังไม่ทันได้นั่งลงตรงข้ามสาวสวยหุ่นดีของเขาด้วยซ้ำ เสียงโวยวายแหลมสูงก็ดังขึ้น

“ทำไมมาช้าอย่างนี้คะ ปล่อยให้เอมมีรถตั้งนาน นึกว่าจะมาพุงนี้เสียอีก”

นางแบบสาวนั่งกอดอกขึ้นเสียงเหวี่ยงวีนเต็มที่ จ้องร่างสูงที่เพิ่งนั่งลงตรงข้ามราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ทั้งๆ ที่หล่อนกินอาหารที่สั่งมาจนอิ่มท้องไปนานแล้ว เพราะไม่ว่าหล่อนโทร.ตามเขาก็รอบ เขาก็บอกให้เธอสั่งอาหารมากินก่อนได้เลยทุกรอบ ไม่ท้องแตกก็บุญแล้ว

เป็นใครก็ต้องวินแตก มีอย่างไหนปล่อยให้สาวรอตั้งสองชั่วโมง หล่อลากดินรวยล้นฟ้าแค่นี้ หล่อนก็ไม่ทนนั่งยิ้มเฉยๆ ให้เขาทรอก

นางแบบสาวเจอกับหนุ่มสุดหล่อกระเป่าหนักที่งานเปิดตัวชุดชั้นในคอลเล็กชั่นใหม่ซึ่งเพื่อนของเขาเป็นดีไซเนอร์ จากนั้นก็คบหาสมาคมกันมาจนเข้าเดือนที่สามแล้ว แต่เขาก็ไม่เคยแสดงที่ทำให้ชัดเจนว่าหล่อนคบกับเขาในสถานะไหน นอกจากกินดื่มอย่างสนุกสนานแล้วก็ไปจับกันที่เตียง บันดาลความสุขสมให้แก่กันอย่างถึงพริกถึงขิง และเพราะติดใจในรสรักลีลาแสนเร้าร้อนของเขาเหลือคุณนา หล่อนจึงยอมสานสัมพันธ์สวาทกับเขาอย่างคนไปไหนไม่รอด

“ขอโทษนะครับ รถมันติดไปหน่อย”

คนมาสายและโดนต่อว่ายาวเหยียดซะอีก แต่ก็ยอมเอ่ยขอโทษไป แม้จะเป็นเหตุการณ์ที่เขาบังคับไม่ได้ แต่เขาก็ผิดที่ปล่อยให้หญิงสาวต้องรอนานขนาดนี้

“รถมันจะติดหน่อยได้ยังไง ติดหน่อยคือเลตสักครึ่งชั่วโมงนี่เลตไปสองชั่วโมง พลายนึกว่าจะรู้ว่าเอมมีมีงานมากมายต้องทำ แต่นี่ต้องให้มานั่งรอพลาย มันเสียเวลามากนะคะ”

นางแบบสาวยังคิดบัญชีต่อ คำนอกอกหูกรุ่นๆ ถึงเขาจะเป็นคู่ครองที่หล่อนถูกใจ หล่อรวบ แถมลีลาบนเตียงเป็นเลิศ แต่หล่อนก็ทำใจไม่โกรธเขาไม่ลงจริงๆ

เพทหายผ่อนลมหายใจแรงๆ เพื่อระงับอารมณ์ ก่อนหันไปเรียก

พนักงานมาสั่งอาหารอีกหลายอย่างมาเพิ่ม แล้วก็นั่งก้มหน้าก้มตากินอย่างเอร็ดอร่อย เพราะกินจากบ้านมารดามายังไม่ทันอิ่มก็ต้องรีบขอตัวออกมา แกรมยังมาเจอรถติดสาหัส จึงหัวขึ้นมาอีก

ในขณะที่นางแบบสาวนั่งกััดพันกรอดๆ เพราะชายหนุ่มไม่คิดจะรอหล่อนสักนิด นอกจากขอโทษแค่คำเดียว มันเพียงพอที่ไหนกัน

“ทีหลังไม่ต้องนัดเอมมีแล้วนะคะถ้าจะมาสายขนาดนี้” นางแบบสาวยังบ่นไม่จบ

เพทายเลิกคิ้วเงยหน้าขึ้นมามองนางแบบสาวอย่างไม่มีใครพอใจนัก จึงวางช้อนลง หมดอารมณ์จะกินต่อ แล้วหยิบแก้วน้ำมาดื่มดับอารมณ์ ชุ่นมัวที่กำลังโถมขึ้นมาแทนที่ ก่อนจะหันไปมองทางอื่นแทน เพราะเริ่มรู้สึกว่าการตรงหน้าไม่น่าพิสมัยเท่าใดแล้ว จึงทำให้หันไปเห็นผู้หญิงโตะข้างๆ ซึ่งกำลังส่งยิ้มเล่นหูเล่นตากับเขาอยู่พอดี

ชายหนุ่มจึงยกคิ้วกลับ มีหน้าซำยังยิ้มหวานตอบไปให้ด้วย ทำเอาโตะสาวโสดตาวาว ใจละลายกับเสน่ห์หนุ่มน่ารักของเขา

แต่มันกลับทำให้ความมอดทนของนางแบบสาวขาดฝั่ง มาสายแล้วยังไปหลีสาวโตะอื่นอีก ไม่ไว้หน้ากันเลย

“นี่มันจะไปแล้ว มาสายแล้วไม่คิดสำนึก ยังไปมองผู้หญิงคนอื่นอีก พลายเห็นเอมมีเป็นตัวตลกเธอ” เสียงหวานเก๋เรียวกวาดขึ้นกว่าเดิมอีกเท่าตัว

“ไม่ได้ดูตลก แต่น่าเบื่อ” คนเบื้อตอบสั้นๆ ก่อนส่งสัญญาณให้พนักงานคิดเงิน พร้อมกับหยิบเช็คจากเลื่อสุทธราคาแพงขึ้นมาซีตๆ เขียนๆ แล้วยื่นให้คู่ควงที่กลายเป็นอดีตในช่วงพริบตา

“ค่าเสียเวลาครับ”

เพทายยื่นเช็คเงินสดให้สาวซีตตรงหน้า แล้วลุกขึ้นเดินหนีไปทันที โดยไม่ลืมที่จะหันไปยิ้มให้สาวๆ โตะข้างๆ ที่ยังมองมาทางเขาอย่างสนอกสนใจนั้นอีกด้วย

...ทิ้งให้นางแบบสาวคู่ดวงคนล่าสุดของหนุ่มหล่อต้องตกตะลึง
อ้าปากค้างอยู่พักใหญ่ ก่อนจะกัดฟันกำหนดแน่วทำเสียงฮัมฮัมในลำคอ
อย่างเคียดแค้นที่โดนทิ้งไปอย่างไม่ไยดี แต่พอก้มลงมองตัวเลขบนเช็ค
นั้น รอยยิ้มสุขใจก็ปรากฏขึ้นบนหน้านางแบบเอมมีร์ราวกับมีปุ่มเปิดเปิด
เปลี่ยนอารมณ์

“เย้ยหนักแบบนี้ มาพุงนี้เอมมีร์รอดได้ค่ะ”

“คุณโจลี่ครับ อาหารเสิร์ฟไม่ทัน ลูกค้านั่งกันใหญ่แล้วครับ”

พนักงานเสิร์ฟหนุ่มภายในไนต์คลับส่งเสียงรายงานเจ้านายอย่าง
ลนลานกับหน้าที่ลั่นมือและขาที่พันกัน และจำนวนพนักงานที่ไม่เพียงพอ
รองรับจำนวนผู้ใช้บริการอย่างล้นหลามในคืนวันเสาร์นี้

“พระเจ้าทันใจ วัดพระธาตุตอดยคำช่างศักดิ์สิทธิ์จริงๆ ฉันทิ้งไป
บูชามาเมื่อเช้า คืนนี้ลูกค้าเข้าร้านมาถล่มทลายเลย” เสียงที่ถูกตัด
ให้แหลมวิ๊ดวิ๊ดออกมาถึงดีใจกึ่งกังวล แต่สีหน้าก็ยังยิ้มแย้ม ดวงตา
วาววับ เมื่อนึกถึงจำนวนเม็ดเงินที่จะไหลเข้าร้านคืนนี้

โจลี่ หรือจรรยาโรจน์ คือหนุ่มใจหยาบผู้เป็นเจ้าของไนต์คลับชื่อดัง
อันเป็นแหล่งพบปะของนักท่องราตรีแถวสุขุมวิทที่ตั้งอยู่บนตึกสามชั้น
เป็นที่นิยมในหมู่ลูกค้าทั้งคนไทยและต่างชาติ รวมไปถึงเหล่าไฮโซและ
เซเลบทั้งหลาย เพราะขึ้นชื่อเรื่องบริการและรสชาติอาหาร แถมมี
หลายโซนไว้บริการ ทั้งโซนแดนซ์ โซนร้านอาหาร และโซนลานจ์
แต่ละโซนก็แยกชั้นกันอย่างเป็นสัดส่วน เพื่อให้ลูกค้าเลือกใช้บริการ
ตามความชอบและสนใจของตนเอง

“เฮ้เด็กๆ ให้ว่องจะให้ว่อง เดี่ยวเจ้เพิ่มเบียร์เลี้ยงของคืนนี้ให้อีก
คนละสามร้อยนะจ๊ะ” เจ้าของร้านส่งเสียงโบกไม้โบกมือบอกพนักงาน
ในร้านที่เดินสวนกันจนขาแทบขวิดอยู่แล้ว

“งั้นให้แก้มไปช่วยเสิร์ฟดีกว่าค่ะ” นำเสียงหวานหลุดออกมาจาก

เรียวกาบางเฉียบของแคชเชียร์สาว แก้มหอม เกียรติขจร ซึ่งเธอมาทำหน้าที่นี้เฉพาะช่วงคืนวันศุกร์เสาร์เท่านั้น เพื่อหารายได้พิเศษเป็นทุนการศึกษาและช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายของทางครอบครัวด้วย

“เอาอย่างนั้นก็ได้ ทางนี้ใจจัดการเอง” เจ้าของร้านหนุ่มรับคำอย่างเสียไม่ได้ สีหน้าฉายแววกังวลทันใด

ใจจริงจรรยาเรื่องนี้ไม่อยากให้แก้มหอมเข้าไปเดินุ่นวายอยู่ในร้านมากนัก เพราะกลัวหญิงสาวจะโดนพวกสิงห์นักเที่ยวจ่าพวกปากว่ามือถึงล่วงเกินเอา ก็หญิงสาวสวยน่ารักน้อยเสียที่ไหน...

และที่รอดปากเหยี่ยวปากกาทั้งหลายมาได้ก็เพราะมีเขาเป็นไม้กั้นหมาให้ตลอด แต่ดูท่าแล้ววันนี้คงต้องขอให้แก้มหอมทำหน้าที่นี้เพิ่ม

จรรยาเรื่องนี้รู้สึกถูกชะตาและให้ความเอ็นดูเด็กสาวช่างสู้ชีวิตตั้งแต่พบกันครั้งแรก คือในวันที่นักศึกษาสาวเดินเข้ามาทำงานเพื่อหารายได้พิเศษ ตัวเขาเองที่เคยผ่านชีวิตปากกัดตีนถีบมาก่อน จึงรับหญิงสาวเข้าทำงานที่ร้านเมื่อสองปีที่แล้ว

และหญิงสาวก็ทำหน้าที่ได้ดีอย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง นิสัยก็น่ารักนอบน้อม และขยันขันแข็ง ที่สำคัญซื้อสัตย์ซนิตหาตัวจับยาก เพราะเขาไม่เคยต้องเป็นห่วงเรื่องเงินๆ ทองๆ ที่ให้หญิงสาวรับผิดชอบอยู่เลย

“คะ นั้นแก้มขอไปช่วยพี่ๆ เขาก่อนนะคะ” เสียงหวานบอกอย่างกระตือรือร้น ก่อนรีบสาวเท้าเข้าไปในครัวเพื่อช่วยนำอาหารไปเสิร์ฟให้ลูกค้าอย่างที่ตั้งใจไว้...

ร่างสูงใหญ่ของเพทายเดินเข้ามาในไนต์คลับอย่างโดดเด่น และถึงจะพกพาความสูงถึงหนึ่งร้อยแปดสิบหกเซนติเมตร แต่รูปร่างของเขาดูสมส่วน ไม่เก้งก้าง แล้วยังอุดมไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ นั่นเพราะชายหนุ่ม

ออกกำลังกายเข้าฟิตเนสอย่างสม่ำเสมอ

และแม้จะอยู่ในเสื้อเชิ้ตสีขาวปลดกระดุมลงมาสองเม็ดคู่กับกางเกงสแล็กสีด้า แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความหล่อเหลาภูมิฐานของเขาลดลงแต่อย่างใด และกลายเป็นจุดรวมของสายตาได้อย่างง่าย ๆ

เพทหายตั้งใจจะแวะมาหาอะไรดื่มแก้เซ็งจากเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ เพราะร้านนี้เป็นทางผ่านกลับไปคอนโดฯ ของเขาพอดี และเขาก็มาที่นี้บ่อยจนเจ้าของร้านรู้จักหน้าค่าตากันดี แต่ดูจำนวนคนอันแออัดมากมายในร้านแล้ว เพทหายเลยยิ่งเซ็งเพิ่มขึ้นไปอีก ร่างสูงใหญ่จึงหันหลังตั้งใจจะกลับไปพักผ่อนที่คอนโดฯ ของตัวเองแทน ทว่าเสียงแหลมๆ ที่เขาคู่หูติ๊กติ๊กขึ้นก่อน

“อรัยๆ คุณเพทหายนั่นเอง วันนี้มาคนเดียวหรือค้ำ” จรูญโรจน์รีบปรี๊ดเข้าไปต้อนรับลูกค้าคนสำคัญ ออกจะแปลกใจไม่น้อยที่ไม่มีสาวสวยเคียงข้างเขาเฉกเช่นทุกครั้ง

“ครับ” เขาตอบ พร้อมกับยิ้มบางๆ ให้กับเจ้าของร้าน “แต่ว่าจะกลับแล้วครับ คนเยอะ”

“แหม อย่าเพิ่งกลับสิคะ ไปนั่งดื่มอะไรเย็นๆ ตรงลานจิ้งหรีดสองก็ได้ค่ะ” เจ้าของร้านเรียกแขกเข้าร้านสุดฤทธิ์ ให้ไปตรงส่วนลานจิ้งหรีดซึ่งมีไว้สำหรับลูกค้าที่ต้องการมานั่งฟังเพลงดีมีซิลฯ และมีเด็กสาวสวยๆ คอยบริการอย่างเต็มที่

“ก็ได้ครับ” เพทหายพยักหน้ารับ เพราะไหนๆ ก็มาถึงนี่แล้ว กลับไปอยู่ในห้องคนเดียวเขาอาจจะยิ่งเซ็งเข้าไปใหญ่ นานๆ จะว่างแบบนี้สักทีด้วย

“ค่า จิ้งหรีดให้เด็กพาขึ้นไปนะคะ” เสียงแหลมๆ รับคำด้วยรอยยิ้มแฉ่ง ก่อนถามในสิ่งที่แขกทั่วไปรู้กันว่าหมายถึงอะไร “จะให้เด็กไปนั่งเป็นเพื่อนใหม่ค้ำ” ก็เห็นว่าวันนี้ชายหนุ่มมาคนเดียว เจ้าของร้านจึงนำเสนอแพ็คเกจพิเศษที่ทางร้านมีบริการ นั่นคือเด็กนั่งตริ๊งค์

“ก็ดีครับ” เพทายยกไหล่ จะเป็นไรไป เขาเองก็ชอบอยู่ใกล้ๆ
สาวสวยอยู่แล้ว

“ได้ค่า” นั่นโหลี่ส่งเด็กขึ้นนะค่า รับรองถูกใจคุณเพทายแน่นอนค่า”
ตอบอย่างเอาอกเอาใจก่อนหันหลังหนุ่มหล่อให้เดินตามพนักงานต้อนรับ
ให้พาแขกคนสำคัญไปส่งที่โต๊ะ...

พนักงานเสิร์ฟจำเป็นที่กำลังถือถาดอาหารเดินขึ้นบันไดไป
ชั้นสองต้องหยุดเท้าลงเมื่อมีเสียงเรียกชื่อตัวเองดังขึ้น

“แก้มไปเสิร์ฟอาหารชั้นสองเหอ พี่ฝากตังค์ไปที่โต๊ะสิบสองด้วย”
เสียงบาร์เทนเดอร์ดังขึ้น พร้อมกับถือแก้วเครื่องดื่มมาวางบนถาดในมือ
ของหญิงสาว

“ได้ค่ะ” รับคำอย่างเต็มอกเต็มใจ

ร่างเล็กถือถาดอาหารเดินขึ้นไปบนชั้นสองเพื่อนำอาหารไปเสิร์ฟ
ตามที่ได้รับมอบหมายหน้าที่มา และเพราะไม่ชำนาญเหมือนพนักงาน
เสิร์ฟคนอื่นๆ จึงต้องค่อยๆ เดินอย่างระมัดระวัง เพื่อไม่ให้ทำอาหาร
หล่นจากถาด จนเมื่อมาถึงชั้นสอง ร่างเล็กถึงกับถอนหายใจอย่างโล่งอก
ที่ไม่ได้ทำข้าวของตกแตกเสียหาย เพิ่มภาระหน้าที่ให้ทางร้านเข้าไปอีก

“โต๊ะที่สิบกับสิบสอง” เสียงหวานพิมพ์ พร้อมกับชะเง้อมอง
และนับเลขโต๊ะในใจว่าหมายเลขสิบอยู่ตรงไหน เมื่อเห็นก็เดินตรงไปยัง
โต๊ะเป้าหมาย

แก้มหอมนำอาหารไปเสิร์ฟที่โต๊ะเป้าหมายเสร็จก็คว้าแก้วเครื่องดื่ม
ที่เหลือในถาดไปส่งให้แขกอีกโต๊ะหนึ่ง ซึ่งอยู่ตรงมุมห้องเงียบและ
มีตกว่าส่วนอื่นๆ เมื่อไปถึงก็พบว่ามิแขกผู้ชายนั่งอยู่คนเดียว และ
กำลังก้มหน้าก้มตาดูมือถือรุ่นล่าสุดในมือของตัวเองอยู่

“เครื่องดื่มที่สั่งได้แล้วค่ะ” เสียงหวานบอก พร้อมกับวางเครื่องดื่ม
ลงตรงหน้าเขา

“ขอบคุณครับ” เพทายเงยหน้าขึ้นมาตอบขอบคุณ พร้อมกับส่งยิ้มหวานไปรอยเสน่หาให้สาวที่เขาเข้าใจผิดว่าจะมานั่งดื่มเป็นเพื่อนเขา ทว่าสิ่งที่ได้รับกลับมาก็คือใบหน้าแสนเย็นชา ไร้รอยยิ้ม และร่างเล็กยังหันหลังเดินหนีไปอีก

“เดี๋ยวสิครับ” เสียงทุ่มเรียกเอาไว้

แก้มหอมสะดุ้งโหยง แต่ก็ยอมหันหลังกลับมา หันๆ ที่ตั้งใจจะไม่ยิ้มไม่คุยกับใครหน้าไหน เพราะรู้ๆ กันอยู่ว่าผู้ชายที่มาเที่ยวที่นี่คือผู้ชายประเภทพร้อมจะหิ้วสาวกลับไปด้วยแทบทั้งนั้น

“มีอะไรให้ดิฉันรับใช้หรือคะ” หญิงสาวถามเสียงราบเรียบ ไม่กล้าเงยหน้าสบดวงตาดุคมที่ฉายแสงวาววับและเห็นได้ชัด แม้ว่าจะอยู่ตรงมุมมืดๆ ของร้าน

“ไม่นั่งด้วยกันก่อนหรือ” เพทายขมวดคิ้วถาม พลางกวาดสายตามองร่างเล็กที่อยู่ใกล้ยึดพอดิตัวคู่กับกางเกงยีนขาเดฟสีดำอย่างสำรวจตรวจตรา

ดวงหน้าหวานเรียกรูปร่างหน้ามอง ตากลมโตขนตาวาวเรียงเป็นแพสวยงาม ผิวขาวผ่องราวกับจะเรืองแสงอยู่ในความมืด ร่างเล็กก็กลมกลิ้งสมส่วนไปทั้งเนื้อทั้งตัว

หน้าตาน่ารักดี ถูกใจเขาเลยละ ไม่ต้องแต่งตัวล่อลือล่อตะเซ่เปิดเผยเนื้อหนังมังสามาก ก็พอดูรู้ว่าร่างเล็กน่าอดทนน่าสัมผัสแค่นั้น

“ไม่ได้ค่ะ แยกโต๊ะอื่นรออยู่ค่ะ” หญิงสาวตอบปฏิเสธเสียงราบเรียบ ก่อนจะหันหลังเดินหนีไปตามที่ตั้งใจแต่ต้น

ไม่พูดไม่คุยกับแขกหน้าไหนทั้งนั้น ตามที่พี่ๆ ในร้านและเจ้าใจสี่คอยสั่งคอยสอนเอาไว้ ไม่งั้นเธอคงไม่รอดปากเหยี่ยวปากกามาถึงวันนี้แน่

ทิ้งให้แขกหนุ่มมองตามด้วยความพิศวงงงงวย นี่เขาให้สัญญาอันอะไรผิดไป ก็ในเมื่อหญิงสาวหน้าตาน่ารักถูกใจ เขาจึงชวนให้นั่งดื่มด้วยซึ่งมันเป็นเรื่องปกติของทางร้านนี้ไม่ใช่หรือ

“มาแปลก” คนไม่เคยโดนสาวปฏิเสธมาก่อนเล็กคิ้วพึมพำ หยิบเครื่องดื่มขึ้นมาจิบ แล้วเอนหลังลงไปฟังโซฟานุ่มอย่างครีမ်มอกครีမ်ใจ

ด้วยตารางเวลางานที่ยุงและหน้าที่การงานที่ต้องรับผิดชอบมากมาย เพทายจึงไม่ค่อยมีเวลานั่งดื่มชิลๆ คนเดียวเย็นนี้บ่อยนัก เขาจึงต้องปลดปล่อยความเคร่งเครียดในตัวไปกับสาวๆ ที่ควงอยู่หลายคน ซึ่งแต่ละคนก็พึงพอใจกับสถานะคู่ควงคู่นอนแแลกกับข้าวของที่เขามอบให้ในยามที่ต้องแยกย้ายจากกัน และส่วนใหญ่ก็เป็นพวกซึ้นกเป็นนก ซึ้นไม่เป็นไม่งั้น เขาถึงรู้สึกอารมณ์เสียบ้างแบบสาวเอมมีจนถึงขั้นขอเลิก ทั้งๆ ที่เพิ่งคบกันแท้ๆ

แต่จะกังวลอะไร ก็ในเมื่อเขาหาคู่ควงใหม่ได้ง่ายยิ่งกว่าบอกกล้วย เพียงแค่ไปรยเสน่ห์ด้วยรอยยิ้ม สาวๆ ก็อ่อนระทวยกันเป็นทิวแถว จนเปลอนึกถึงแม่สาวคนเมื่อกี้ไม่ได้ ไม่รู้สึกอะไรกับรอยยิ้มพิฆาตใจของเขาเลยเหอ

เขาก็มีความสุขกับชีวิตเช่นนี้ดี ไม่ต้องมีความรักเข้ามายุ่งเกี่ยว ไม่มีผู้หญิงมาจู่หน้าในชีวิตมากเกินไป ซึ่งแตกต่างจากพี่ชายของเขาโดยสิ้นเชิง

รายนั้นยอมสยบมอภายมอภใจให้ภรรยา้วยละอ่อนตั้งแต่ยังไม่ทันได้แต่งงานแต่งงานกันด้วยซ้ำ

คิดแล้วตลกสิ้นดี พี่ชายเขากลายเป็นคนกลัวเมียเห็นๆ

เพทายนึกภาพชีวิตของเขาเหมือนพี่ชายไม่ออก จะมีไหมวันที่เขาจะรักใครสักคน เพียงคนเดียวและตลอดไป...

คนไม่คิดรักใครสลัดความคิดวุ่นๆ ในหัวทิ้ง และเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่มีสาวสวยเดินหน้าตามานั่งเคียงข้างร่างใหญ่อย่างออดอ้อนและเบียดเสียด ตามที่ได้รับคำสั่งจากเจ้าของร้านให้มาดูแลแขกวิไอพี

ร่างใหญ่จึงหยุดความคิดทุกอย่างเอาไว้ ปล่อยให้ตัวปล่อยใจไปกับ
ความสำราญเรียงรมย์ตรงหน้าแทน...

“ขบใจแถมมากนะ วันนี้ถ้าไม่ได้แถมช่วย ร้านเจ็ลเสียชื่อเสียง
แน่ๆ” น้ำเสียงอันปลอดโปร่งโล่งใจของเจ้าของร้านบอกกับแถมหอม
ซึ่งกำลังพนมมือรับเงินค่าจ้างที่เธอได้รับเป็นพิเศษในคืนนี้ด้วย

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณพี่ใจดีมากนะคะที่เอ็นดูแถม”

“จ๋าๆ รีบกลับเถอะ ดึกตื่นเจ้าเป็นห่วง” ใจดีสะบัดมือไล่ ก่อน
หันไปจิ้มเครื่องคิดเงินที่มีเด็กเอาบิลมาจ่ายอยู่ เพราะร้านเองก็ยังไม่
ได้ปิด เพียงแต่แขกเริ่มเบาบางลง เจ้าของร้านจึงไล่แถมหอมให้
กลับบ้านไปก่อน เพราะกลัวจะกลับบ้านดึกเกินไป ถึงหอของหญิงสาว
จะอยู่ไม่ไกลจากที่นี้เท่าใดก็เถอะ

“จันแถมไปนะคะ เอ้อ สัปดาห์หน้าแถมมาไม่ได้นะคะ เพราะ
ติดสอบปลายภาคค่ะ” เสียงหวานลาพร้อมกับโบกมือบ้ายบายอย่าง
ซาบซึ้งในน้ำใจที่เจ้าของร้านให้มา

ถ้าไม่ได้งานพิเศษทำที่นี้ ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของเธอคงจะ
ลำบากกว่านี้หลายเท่าตัว เพราะครอบครัวไม่ได้มีฐานะร่ำรวย มารดามี
อาชีพรับจ้างทั่วไป รายได้แต่ละวันไม่แน่นอน มีหน้าซำยังมีคุณยาย
ที่แก่ตัวลงทุกวันให้ดูแลอีก เธอจึงต้องขวนขวายหางานพิเศษทำ จนจะ
เรียนจบไปอีกไม่กี่วันข้างหน้าแล้ว

“จ๋า ตั้งใจอ่านหนังสือนะคะ ใกล้เคียงแล้ว” พุดเสร็จ เจ้าของร้าน
สนใจดีก็ดันหลังร่างเล็กให้ออกไปจากร้าน

แถมหอมเดินยิ้มออกมาจากร้านอย่างมีความสุข เพราะวันนี้
เธอได้เงินพิเศษเพิ่มขึ้นไปอีก ร่างเล็กเดินตุ๋มๆ ไปที่ลานจอดรถ ทว่า
ก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อของตัวเองดังขึ้น เธอจึงหันไปมองทางต้นเสียง

“แถม แถมๆ มาที่นี่หน่อย”

เสียงทุ้มดังออกมาจากรถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำ เจ้าของลดกระจกลงเพื่อให้เธอเห็นหน้า และเมื่อหญิงสาวเห็นว่า เป็นดลชัยซึ่งเป็นแฟนหนุ่มของจรรยาโรจน์ จึงเดินเข้าไปหาอย่างกระตือรือร้น

“มีอะไรหรือคะคุณดล” แก้มหอมถามเสียงตื่นตื่นเมื่อเห็นชายหนุ่มที่กำลังโผล่หน้าออกมายิ้มให้เธออย่างเป็นมิตร

“นี่ เอานี่ไปนะ ฉันให้เงินเพิ่ม โจลี้บอกว่าคุณนี่เธอทำงานหนักมาก” ดลชัยตอบ พร้อมกับยื่นเงินมาตรงหน้าแก้มหอม

ดลชัยเป็นกัปตันอยู่ที่สายการบินหนึ่ง จึงทำให้ไม่ค่อยได้มาที่ร้านบ่อยนัก แต่วันนี้เขาต้องแวะเอาเงินสดจากในเซฟที่บ้านมาให้โจลี้ที่ร้าน เพื่อจ่ายเป็นเบี้ยเลี้ยงพิเศษให้พนักงาน และกำลังจะขับรถกลับบ้านพอดี เลยถือโอกาสสมนาคุณพิเศษเด็กสาวคนขยันด้วย

แก้มหอมมองธนบัตรใบละพันสองใบอย่างตื่นตกใจ ไม่แน่ใจว่าทำไมอยู่ดีๆ เจ้านายหนุ่มถึงยื่นเงินให้เธอมากมายแบบนี้

“เออ แก้มรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ เมื่อกี้คุณโจลี้ให้แก้มเพิ่มมาแล้วค่ะ”

หญิงสาวรีบโบกมือส่ายหน้าปฏิเสธ ก่อนออกมาเจ้านายก็ให้เบี้ยเลี้ยงเธอเพิ่มมาตั้งห้าร้อยบาทแล้ว จะให้เธอมารับจากแฟนหนุ่มด้วยอย่างไร ถึงแม้อาจจะเป็นจำนวนเงินไม่มากสำหรับพวกเขา แต่สำหรับเธอ นั่นอาจจะเป็นค่าใช้จ่ายได้ทั้งเดือนเลยทีเดียว

“ถือว่าฉันให้เป็นของขวัญที่เธอเรียนจบละกัน” ดลชัยทราบเรื่องราวชีวิตของเด็กสาวจากปากโจลี้มาตลอด ทั้งรู้สึกเห็นใจทั้งชื่นชมความมุมานะและขยันขันแข็งของเด็กสาวไม่ต่างกัน

“มันเยอะไปค่ะ”

“เยอะเสียที่ไหน” เสียงทุ้มเถียง “รับเร็วๆ เลย ฉันจะรีบกลับแล้วเหมือนกัน พรุ่งนี้มีฟลอร์ดบินแต่เช้า” แฟนเจ้าของร้านกล่อมแกมบังคับ พลางยื่นมืออีกข้างมาคว้ามือของแก้มหอม แล้วยัดเงินใส่ในมือ หญิงสาวจึงต้องรับเงินมาอย่างเสียดายไม่ได้

“ขอบคุณมากๆ ค่ะ” เธอรับเงินไว้พร้อมกับยกมือไหว้อย่างนอบน้อม
“โอเค ฉันไปละ” ดลชัยบอกแล้วเคลื่อนรถออกไปอย่างเร่งรีบ
ทิ้งให้แก้มหอมยีนยิ้มอย่างตื่นตันในความมีน้ำใจของสองพ่อเมีย
เจ้าของร้าน ที่ดีและเมตตาเธอเหลือเกิน

แก้มหอมน้ำตาซึม หันหลังเดินไปยังบริเวณรถจักรยานซึ่งเป็น
ยานพาหนะที่เธอใช้ปั่นเดินทางไปไหนมาไหน ทว่าก็ได้ยินเสียงทุ้มดังขึ้น
จากทางด้านหลัง...

“เลิกงานแล้วเหรอ” เพทายยื่นแอมมือสอดในกางเกงขณะเอ่ยปาก
ถาม สายตาคมกวาดมองร่างเล็กตรงหน้าอย่างสนใจไม่ต่างกับ
เมื่อครู่

นี่ว่าจะไม่เจอกันเสียแล้ว แม่สาวเล่นตัว

เพทายเองก็เพิ่งเดินออกมาจากร้าน เพราะรู้สึกว่าจะตัวเองไม่ได้
มีความสุขหรือผ่อนคลายกับการมีผู้หญิงมาคลอเคลียอยู่ข้างๆ อีกต่อไป
และมาทันเห็นเหตุการณ์ที่หญิงสาวยื่นแอมมือไหว้ในรถที่นั่นพอดี

“ค่ะ” และเป็นอีกครั้งที่แก้มหอมผวาเฮือกด้วยความตกใจกับ
การปรากฏตัวของคนที่สร้างความขุ่นเคืองในใจให้เธอก่อนหน้า แต่
ก็ยอมตอบไปดีๆ เพราะอย่างน้อยเขาก็คือแขกในร้าน ถึงจะดูว่าเขา
มีท่าทีคุกคามไปหน่อยก็เถอะ

“เธอจะไปไหนต่อหรือเปล่า” คนที่รู้สึกสนใจสาวน้อยตรงหน้า
อย่างบอกไม่ถูกถามต่อ ดวงตาคมที่จดจ้องร่างเล็กอยู่นั้นเพิ่มดีกรี
ความร้อนแรงขึ้นอีกหลายเท่า

“ไม่ค่ะ” ตอบเสียงราบเรียบ แต่หัวใจเริ่มหวนเกรงกับท่าทีคล้าย
จะคุกคามเธออีกทีหนึ่ง

“งั้นคืนนี้เธอก็ว่างแล้วสิ”

“กะ ก็ทำนองนั้นค่ะ” พักหน้าหวานจุ่มจิมตอบไปตามความจริง
เธอเลิกงานแล้ว ก็ว่างแล้ว และเขาเข้าใจถูกต้อง แก้มหอม

ถอยหลังออกห่างเขามาหนึ่งก้าว เพราะเริ่มไม่ไว้ใจผู้ชายตัวโต

“จึ้นไปต่อกับฉันหน่อยสิ” ร่างใหญ่เดินก้าวตาม แล้วถามต่อ

“หา อะไรนะคะ” ร้องถามทวนคำถามอย่างตื่นตกใจ แน่แล้ว
เขายังไม่เลิกคิดมิตีมีร้ายกับเธอ

“ก็ไปต่อกับฉันไง” เสียงทุ้มย่ำ คิ้วหนาขมวดอย่างไม่เข้าใจในหน้าที่
ของหญิงสาว

อะไร ทำไม่ต้องทำเป็นงงงวย ทำอย่างกับไม่เคยไปต่อที่ไหน
กับแขกอย่างนั้นแหละ ยิ่งได้เห็นดวงตาโตเบิกโพลงตื่นตกใจ เพท่าย
ยิ่งจนงน ก็มันเป็นอาชีพของเจ้าหล่อน

ทำไม่ต้องทำหน้าตาราวกับเห็นผีแบบนี้ ตะกี้ยังเห็นรับเงิน
เอ่ยลาแขกคนอื่นอยู่เลย

แก้มหอมเลือดขึ้นหน้า นับหนึ่งถึงสิบในใจ แต่มั่นก็ไม่ใช่ครั้งแรก
ที่มีผู้ชายมาพูดจ่าน่าหาอะไรมาพาดกับเธอแบบนี้ และเธอก็รู้ตัวดีว่า
ควรทำอะไร

“ไม่ค่ะ ขอตัวนะค่ะ” ตอบปฏิเสธเสียงห้วน แล้วเดินเบี่ยงตัว
เลี่ยงหนีผู้ชายคนนี้ไปให้ไกลๆ ไม่คิดเสวนากับเขาต่อ

ทว่าก่อนแขนกลับโดนคว้าไว้ แล้วรั้งให้ร่างเล็กหันกลับมา
เผชิญหน้าอีกหน แก้มหอมสะดุ้งสุดตัวกับความร้อนปานเหล็กหลอม
ที่เตะลงมาบนเนื้อตัวเอง ชนลูกเกรียวไปทั้งตัว ความกลัวตาโถมขึ้นมา
อย่างห้ามไม่อยู่

ในขณะที่อีกฝ่ายกลับรู้สึกร้อนรุ่มแปลกๆ จากการได้แตะเนื้อ
ต้องตัวหญิงสาวเพียงแค่นิดหน่อยเท่านั้น เพท่ายตกใจไม่แพ้กันกับ
ปฏิกิริยาที่ไม่ควรเกิดขึ้นอย่างง่ายดายเยี่ยงนี้

“ปล่อยฉันนะ” คนกลัวแหวเสียงห้วนจัด สะบัดตัวหนีมือร้อนนั้น
อย่างรังเกียจ เริ่มมองหาทางหนีที่ไล่ ในลานจอดรถ ที่ดันไม่มีใครอยู่
แถวนี้เลย

“ทำไมต้องเล่นตัวด้วย” อีกครั้งที่เขากลามอย่างไม่เข้าใจ

เพทายมั่นใจว่า เขาน่าบริการมากกว่าผู้ชายเก๋ในรถนั้นเป็นไหนๆ
แน่ และเจ้าหล่อนก็ต้องได้รับคำตอบแทนอย่างคุ้มค่าแน่

“ฉันไม่ได้เล่นตัว ไปให้พ้นนะ” แก้มหอมไล่เสียงหวานกรี้วยกราด
พยายามข่มความกลัวเอาไว้สุดชีวิต ดวงตาสวยลั่นระริก

“จะคิดค่าตัวเท่าไรก็ว่ามา”

เพทายกระซกเสียงถามอย่างซัดอกซัดใจในความเล่นตัวของ
เจ้าหล่อน หรือเพราะเขาไม่ได้ตกลงค่าตัวก่อน เลยทำท่าที่เล่นตัว
โก่งค่าตัว

เขาเองก็ไม่เคยทำอะไรแบบนี้ ปกติมีแต่ผู้หญิงวิ่งเข้าหา แล้วทำไม
ยายคนนี่ถึงแปลก...

“ฉันไม่ใช่ผู้หญิงอย่างว่านะ คุณเข้าใจผิดแล้ว”

แก้มหอมตะคอกเสียงเซียว ถลิ่งตามองผู้ชายตัวโตตรงหน้าอย่าง
รังเกียจเดียวตฉันท์สุดจะกล่าว หน้าตาก็ดี การแต่งตัวก็สุภาพ ทำไม
ทำนิสัยแย่งๆ แบบนี้

“อ้อ จะโก่งค่าตัว เธออยากได้เท่าไร ฉันเปย์ไม่อั้น”

คนอยากลากสาวขึ้นเตียงฟุ่มสุดตัว ในแบบที่ไม่เคยต้องถาม
คำถามนี้กับใครมาก่อน ที่ผ่านมามีแต่สาวๆ เต็มอกเต็มใจไปถึงไหน
ต่อไหนกับเขาทั้งนั้น

และถ้อยคำดูแคลนหยามเหยียดของเขาก็ทำเอาอารมณ์คนฟัง
เดือดปุดๆ

“ทั้งหมดที่คุณมี!” แก้มหอมสะบัดเสียงตอบแบบขอไปที เพราะ
ดูท่าทางแล้วผู้ชายคนนี่คงไม่เข้าใจอะไรได้ง่ายๆ “และถ้าให้ไม่ได้ทั้งหมด
ก็ไม่ต้องมายุ่งกับฉัน” พุดจบแก้มหอมก็ฉวยโอกาสที่คนตัวโตยังยืน
ตะลึงกับถ้อยคำเรียกร้องค่าตัวของเธออยู่นั้นผลักร่างใหญ่ให้พ้นทาง
แล้วรีบวิ่งไปคว้าจักรยานของตัวเองแล้วปั่นหนีผู้ชายลามกไปแบบ

สุดชีวิต

และหวังว่าเธอจะไม่มีวันพบเจอกับเขาอีก...

ทิ้งให้คนที่เพิ่งโดนสาวปฏิเสธครั้งแรกในชีวิตยืนหนึ่งนั่งอยู่กับที่ ทั้งอึ้งทั้งตะลึงกับคำตอบที่เพิ่งได้ยิน แล้วพอจะอ้าปากพูดอะไรออกไป ร่างเล็กก็ปั่นจักรยานหนีไปไกลแล้ว และเขาก็ไม่บ้าพอที่จะวิ่งตามด้วย...

เพทายยกมือขยี้หัวพร้อมกับแค้นเสียงหัวเราะออกมาอย่างสมเพศตัวเอง ทำไม่ต้องดิ้นรนหาสาวไปนอนด้วยขนาดนี้ เสียชื่อหนุ่มเพลย์บอย อย่างเขาหมด

แต่ให้ตายสิ แม่คนนี่คงไม่รู้ว่าเขารวยกระเป่าหนักแค่ไหน ถึงจะมาขอทั้งหมด จะเอาไปถมที่หรือไง

“เจอกันคราวหน้าเธอหนาวแน่”

เล่นตัวกับใครไม่เล่น มาเล่นกับ เพทาย พิทักษ์โยธิน!

2

What a Small World! : บังเอิญโลกกลมหรือพรหมลิขิต

อีกหนึ่งเดือนต่อมา บัณฑิตสาวป้ายแดงเดินทางไปสมัครงานกับบริษัทพิทักษ์โยธินอโต้กรุ๊ป เพราะสถานที่อยู่ไม่ไกลจากหอพักข้างมหาวิทยาลัยของเธอนัก และเธอก็เดินทางไปกลับได้ไม่ยาก เนื่องจากสามารถปั่นจักรยานลัดเลาะจากซอยเล็กๆ ด้านหลังตึกไปได้ ถึงแม้จะเป็นบริษัทที่มีชื่อเสียงและคงไม่รับเด็กจบใหม่ไม่มีประสบการณ์อย่างเธอเข้าทำงานง่ายๆ แต่หญิงสาวก็ขอลองเสี่ยงดู

“ไม่มีอะไรเสียหายนี่ ถือว่าลองสนามสอบละกันเนอะ” แก้มหอมให้กำลังใจตัวเอง พร้อมกับจอดจักรยานตัวเองไว้ตรงที่จัดเตรียมไว้หน้าตึก

จากนั้นหญิงสาวก็แวะไปไหว้พระขอพรจากศาลพระภูมิประจำอาคารแห่งนี้เพื่อสร้างขวัญกำลังใจให้กับตัวเองก่อน

‘สวัสดิ์คะ หนูชื่อแก้มหอมคะ วันนี้หนูมาสมัครงานที่นี่ ขอให้ท่านอวยพรให้หนูผ่านการสัมภาษณ์และได้ทำงานกับพิทักษ์โยธินอโต้กรุ๊ปด้วยนะคะ หนูจะได้เลี้ยงดูตอบแทนบุญคุณแม่กับยายสักที พวกท่าน

ลำบากเพื่อหุ่กันมาเยอะแล้ว และขอให้หุ่เจอเพื่อนร่วมงานดีๆ อ้อ อีกอย่างหนึ่งค่ะ ขอให้เจ้านายของหุ่ใจดี รักและเอ็นดูหุ่ด้วยนะคะ’

เมื่อขอพรเสร็จ ร่างเล็กก็ลุกขึ้น กอดเพิ่มเอกสารในมือแนบกับอกแน่น สูดหายใจเข้าเต็มปอด แล้วเดินตรงไปยังประตูกระจกบานใหญ่เข้าไปภายในตึกใหญ่โตสูงตระหง่านและกว้างขวางซึ่งถูกสร้างด้วยสถาปัตยกรรมรูปทรงสมัยใหม่ แสดงให้เห็นถึงแสนยานุภาพความยิ่งใหญ่ตระกุนนี้เป็นอย่างดี

หญิงสาวเดินผ่านลิอบบี้ไปขึ้นรถตรงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ เพื่อติดต่อธุระของตัวเอง ระหว่างรอก็กวาดสายตามองการตกแต่งภายในตึกอย่างตื่นตาตื่นใจในความสวยงามตระการตาสมเป็นบริษัทที่ขึ้นชื่อเรื่องความรวยในอันดับต้นๆ ของเมืองไทย โดยบริเวณชั้นล่างมีทั้งร้านสะดวกซื้อ ร้านค้า ร้านอาหาร และร้านกาแฟชื่อดังที่มีสาขามากมายทั่วโลก เห็นแล้วก็ทำให้ความมั่นใจของเธอลดลงไปอีกกว่าครึ่ง

“สวัสดิ์ค่ะ มาสมัครงานค่ะ” แก้มหอมทักทายพร้อมกับแจ้งความจำนงให้แก่ประชาสัมพันธ์สาวสวยเมื่อถึงคิวตัวเอง

“เชิญที่ฝ่ายทรัพยากรบุคคลชั้นแปดได้เลยค่ะ” ประชาสัมพันธ์สาวตอบอย่างยิ้มแย้มเป็นมิตรพร้อมทั้งชี้ไปยังลิฟต์สำหรับพนักงานและลูกค้ำที่มาติดต่องานด้วย

แก้มหอมยิ้มขอบคุณ ก่อนจะเดินไปยังลิฟต์แล้วกดชั้นเป้าหมายเธอยืนรอด้วยหัวใจที่เต้นแรง สมารถจดจ่ออยู่กับเรื่องการสมัครงานและแฟ้มที่เธอกำแน่นอยู่ในมือ

...จึงทำให้หญิงสาวพลาดจากดวงตาคูมคาลัยๆ มีประกายไฟอยู่ข้างในของเจ้าของตึก ที่จ้องมองสาวเจ้าอย่างไม่คลาดสายตาตั้งแต่ร่างเล็กโผล่เข้ามาในตัวตึกนี้แล้ว

“๖”ที่นี่ท่านประธานมีเซ็นสัญญาธุรกิจกับดีลเลอร์ ส่วนตอนบ่าย

ก็มีประชุมที่เวิร์กครับ ตอนเย็นมีงานแต่งงานของลูกสาวเจ้าสัวบุญเลิศ คุณหญิงบุษราคัมกำชับมาว่าให้ท่านประธานไปกับท่านให้ได้รับ”

ชยางกูรซึ่งดำรงตำแหน่งผู้ช่วยประธานแห่งพิทักษ์โยธินอโต้กรุ๊ป รายงานตารางงานอันแน่นเอียดให้เจ้านายหนุ่มได้รับทราบ พร้อมกับเดินตามหลังท่านประธานออกจากลิฟต์สำหรับผู้บริหารไปติดๆ

“วันนี้ฉันก็ไม่ต้องเข้ามาที่นี่แล้วสิ” เพท่ายที่อยู่ในชุดสูท ราคาแพงดูภูมิฐานสมฐานะเจ้าของตึกหินมาถาม พร้อมๆ คลิ่ยิ้ม ทักทายพนักงานที่ยกมือไหว้เขาไปตลอดทาง

ดีสิ เพราะเขาตะลุดงานหนักมาทั้งเดือนจนแทบไม่มีเวลาส่วนตัวเลย

แถมช่วงนี้คุณหญิงแม็กก็ชอบหนีบเขาไปงานแต่งงานด้วยตลอด โดยท่านให้เหตุผลว่าเพราะอยากให้บุตรชายคนรองได้เห็นได้สัมผัสบรรยากาศที่อบอุ่นไปด้วยความรักแล้วรู้สึกจะอยากมีครอบครัวกับคนอื่นเขาบ้าง เนื่องจากเขาทำงานหนักจนหาเวลาไปเจอกับผู้หญิงไม่ได้เลย...

“นัดสาวได้เลยครับนาย” ผู้ช่วยที่แสนรู้ใจและทำงานร่วมกันมา ช้านานตอบแบบไม่อ้อมค้อม เพราะรู้ดีว่าสิ่งที่นายถามมามีนัยแฝงคืออะไร

“รู้ใจฉันดีเชียว” เจ้านายหนุ่มชมกึ่งประชด

“เหอะๆ ไม่รู้ก็ไม่ดีสิครับ ผมเป็นผู้ช่วยของท่านต้องรู้ทุกสิ่ง” ชยางกูรตอบติดตลก พร้อมกับก้าวตามเจ้านายไปอย่างรีบเร่ง

ทว่าอยู่ๆ ร่างใหญ่ที่เดินผ่านลิบบีอันแสนใหญ่โตและหรูหรานั้นก็หยุดลง สายตาคมจ้องมองไปยังเป้าหมายไม่วางตา

นั่นมัน...ผู้หญิงคนนั้น คนที่เขาจำได้ ยังไม่ลืม ซึ่งมันแปลกสำหรับตัวเขาที่ยังไม่ลืมแม่สาวช่างเล่นตัวคนนั้น ทั้งที่เจอกันแค่ครั้งเดียวไม่เห็นมีอะไรให้ต้องจดจำ

เพทายหันไปจ้องภาพหญิงสาวที่เดินผ่านประตูมายืนรออยู่ตรง
เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ทำไมกะพริบ ร่างเล็กอยู่ในชุดสุภาพเรียบร้อย
กระโปรงสั้นแค่เข้าคู่กับเสื้อเซ็ทสีขาว ผมยาวสลวยถูกเกล้าผูกไว้เป็น
หางม้าซึ่งแกว่งไปแกว่งมายามเดิน ดูน่ารักไม่ผิดไปจากวันก่อนเลย
สักนิด

ท่าที่หยุดอยู่กับที่เหมือนโดนสาปสร้างคามสงสัยให้กับผู้ช่วย
มือหนึ่งเป็นอย่างยิ่ง

“ท่านประธานกำลังมองอะไรอยู่หรือครับ” ถามพร้อมกับมองไป
ยังตำแหน่งสายตาของเจ้านาย แต่ก็ไม่เห็นอะไรเป็นพิเศษที่ทำให้
ชายหนุ่มต้องหยุดมองเนิ่นขนาดนี้

“ช่วยไปสืบมาหน่อยซิว่าผู้หญิงคนนั้นมาทำอะไรที่นี่”

นอกจากจะไม่ตอบคำถามแล้ว เจ้านายหนุ่มยังสั่งงานพิเศษ
เพิ่มขึ้นอีก ยิ่งสร้างความงุนงงสงสัยให้แก่ผู้ช่วย

“คนไหนครับ” ผู้ช่วยหนุ่มสอดสายตามองไปยังเป้าหมาย

“คนที่ยืนรออยู่ตรงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ตัวเล็ก ๆ น่ารัก ๆ
ผิวขาว ๆ” ตอบโดยมีแอบมีรอยยิ้มเป็นนัยบนหน้าคม

“คงจะมาสมัครงานนะครับ ช่วงนี้มีเปิดรับหลายตำแหน่ง” ผู้ช่วย
คนเก่งรายงานตามที่ได้ทราบมาจากการประชุมเมื่อต้นเดือน ก่อน
เบิกตาโพล่ง ยิ้มอย่างมีเลศนัย

“เจ้านายถูกใจหรือครับ” เสียงทุ้มเข้าเชิงลูกน้องเล่นหัวนาย
นิดหนึ่ง จากการร่วมทำงานกันมากกว่าสิบปี เริ่มจากตำแหน่งเลขานุ
จนตอนนี้ได้เลื่อนขั้นเป็นผู้ช่วยท่านประธาน ชยวงกูรก็ได้ชื่อว่าเป็น
เพื่อนสนิทคนหนึ่งของท่านด้วยเช่นกัน

“ไม่ใช่ แกก็รู้ว่าฉันไม่กินไก่वाद” ธิปไตยเช็ดชด้อยชดคำ

“แล้วจะรู้ไปทำไมครับ” ผู้ช่วยยอดสงสัยไม่ได้จริงๆ

ร้อยวันพันปีเพทายไม่เคยให้ความสนใจผู้หญิงในบริษัทมากไป

กว่าพนักงานของตัวเองเท่านั้น และไม่ใช่ว่าจะไม่เคยมีพนักงานสาว มาเสนอเนื้อเสนอตัวให้ท่านเสียเมื่อไร แต่เพทหายก็ไม่เคยแหกกฎเหล็ก ของตนเลยสักครั้ง

นั่นสิ เขาจะรู้ไปทำไม เพทหายก็อดตามตัวเองไม่ได้

“ไปสืบมาเถอะน่า หรือแกอยากจะทำงานใหม่” ทว่าเขากลับยื่น ออกมาพร้อมคำขู่ที่ทำให้เอาคนได้ย็นจนหัวลุก

“ได้ครับนาย ได้ครับ ผมยังไม่อยากเปลี่ยนงานใหม่” คนกลัว ตกงานรีบรับคำสั่ง “ผมจะให้ผู้ช่วยไปสืบมาให้แน่ครับ ไม่เกินเที่ยง รู้คำตอบแน่ๆ ครับ” ผู้ช่วยหนุ่มยืนยันบิ๊บกิริบหิบบิโรศัพท์ขึ้นมา ถ่ายรูปบุคคลเป้าหมายซึ่งกำลังยืนรอลิฟต์อยู่ ก่อนส่งรูปและข้อความ ไปส่งความกับผู้ช่วยเหลือเขาๆ คนเก่งของเขาซึ่งกำลังทำงานอย่างแข็งขัน อยู่บนตึกเดียวกันนี้

“ขอบใจ” เจ้านายหนุ่มตอบโดยที่สายตายังไม่ละจากร่างน้อยนั้น ไปแม้แต่เสี้ยววินาที จวบจนหญิงสาวหายเข้าไปในลิฟต์ ร่างใหญ่ จึงหันหลังเดินออกไปขึ้นรถที่จอดรอรับอยู่ด้านหน้าตึกด้วยสีหน้า ยิ้มแย้มอารมณ์ดี

โลกกลมดีแฮะ...

ปายแก่ๆ วันเดียวกัน จากที่ตั้งใจว่าจะไม่เข้าออฟฟิศอีก ทำนุปรธานใหญ่กลับมาตั้งอยู่ตรงเก้าอี้ประจำตำแหน่งบนชั้นที่สามสิบสี่ ของตึกอีกหน เพราะเจ้าตัวหักห้ามใจอันอยากรู้ อยากเห็นเรื่องสาว ผมหางม้าคนเมื่อเข้าเอาไว้ไม่ได้

มีอหนาหิบบิเพิ่มเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานขึ้นเปิดดู ก่อนจะ หลุดเสียงคล้ายหัวเราะออกมาอย่างขบขัน เมื่ออ่านชื่อเสียงเรียงนาม บนกระดาดาบ

“หือ ชื่อแก้มหอม ชื่อเซยชะมัด” นำเสียงทุ้มดังเชิงนิทานเด็ก

ที่อายุก็แค่นี้สิบสองเท่านั้น “เพิ่งเรียนจบปริญญาตรี สาขาบริหาร ทรัพยากรมนุษย์สดๆ ร้อนๆ เลยยังไม่มีประสบการณ์ทำงาน” เพทาย อ่านไปก็วิจารณ์ไป

“แต่มีประสบการณ์อย่างอื่นมาอย่างโชกโชนละสิ” คนที่ยังไม่ลืมน ว่าโดนหญิงสาวปฏิเสธจนหน้าคว่ำเงยหน้าขึ้นจากเอกสาร พร้อมๆ กับ กัดฟันกรอดอย่างคนอารมณ์ขุ่นมัว

“ไม่เขียนไปด้วยละว่ามีงานพิเศษเป็นเด็กนึ่งดริงก์” ชายหนุ่มยังไม่หายแค้น ก็มุ่งไปไล่สายตาอ่านข้อความบนกระดาษอย่างละเอียด ก่อนจะมาหยุดอยู่ตรงหัวมุมขวาของกระดาษที่มีรูปถ่ายหน้าตรงของ เจ้าของไบสมัครงานแปะอยู่

รูปถ่ายบ่งบอกได้ชัดว่าหญิงสาวน่ารักใโลชื่อเหมือนตัวจริงที่เขา ได้เห็นมาไม่ผิด แต่เสียดายที่เจ้าตัวไม่ได้สะอาดบริสุทธิ์ที่ตั้งใจในรูปเลยสักนิด

“คุณสมบัติไม่ผ่าน” เพทายโพล่งออกมาพร้อมกับโยนแฟ้มในมือ ลงถึงขยะข้างโต๊ะ

ไม่มีเหตุผลอันใดที่เขาต้องรับหญิงสาวมาทำงานที่นี่ เพราะเกรงว่า หญิงสาวจะมัวแต่ทำอย่างอื่นนอกเหนือจากทำงาน อย่างเช่นใช้เสน่ห์ ยั่วยวนหนุ่มๆ ในบริษัทให้หัวหมุนแบบเขาในคืนนั้น

เพทายหันไปสนใจเอกสารกองโตบนโต๊ะทำงานต่อ แต่ไม่ว่า ตั้งใจทำงานแค่ไหนก็ไม่อาจสลัดความคิดถึงไปยังเจ้าของไบสมัครงาน ในถึงขยะข้างตัวไปได้

“ฮืมๆ” ท่านประธานบ่นเสียงฮึมฮัมในลำคออย่างขัดอกขัดใจ ก่อนจะคว้าเอาแฟ้มจากถึงขยะขึ้นมาเปิดดูอีกครั้งอย่างคนสับสน ในความคิด ไม่ใช่ท่านประธานผู้มีฝีมือเฉียบแหลมในการบริหารธุรกิจ เหมือนล้านเช่นเขา

“กล้าหักหน้าฉันซะใหม่” เสียงนี้ลอดผ่านไรฟนที่ขบเข้าหากันแน่น

“ช่วยไม่ได้ เธออยากเดินเข้ามาหาปากเสื้อเองนะ” หมายมาดด้วยสีหน้าที่เคร่งเครียดและสีตาที่ทอประกายแค้นนี้ต้องชำระ

“แล้วฉันจะใช้งานเธอให้คุ้มกับที่อยากได้เงินฉันทั้งหมด...ยายเด็กแก้มหอม”

ท่าประธานใหญ่ที่มีใบหน้ากระหยิ่มยิ้มเย่งกับแผนแก๊งเด็กของตัวเองกดอินเตอร์คอมเรียกตัวผู้ช่วยให้เข้ามาหาในห้อง แล้วเพียงไม่กี่อึดใจร่างของผู้ช่วยคนเก่งก็เดินผ่านประตูเข้ามาอย่างกระตือรือร้น

“มีอะไรให้ผมรับใช้ครับ”

“ข้างบนนี้มีตำแหน่งอะไรว่างบ้าง” เพทายถาม

ชยางกูรทำสีหน้าครุ่นคิด ชั้นที่สามสิบสี่ที่พวกเขาทำงานอยู่เป็นชั้นสำหรับผู้บริหาร ซึ่งตำแหน่งเหล่านี้ไม่เคยว่าง หรือถ้าว่าง ท่านประธานก็ต้องรู้มาก่อนแล้ว ก็ตำแหน่งสำคัญทั้งนั้น

“ไม่มีนะครับ เลขาฯ ผู้บริหารก็มีครบทุกคน ไม่เปิดรับสมัครใหม่ ส่วนแม่บ้านก็ยังไม่ว่างมานานแล้วครับ ป้าศรีแกทามาตั้งแต่มายังสาวตอนนี้สาวเหลือน้อยนิด แกก็ยังไม่ทำหน้าที่ได้ดีไม่มีขาดตกบกพร่องครับ”

“ฉันอยากได้ตำแหน่งให้ผู้หญิงคนนี้ โดยทำอยู่ชั้นนี้” เพทายโยนแฟ้มไปตรงหน้าผู้ช่วยหนุ่ม ซึ่งคว้าม้าเปิดดูทันที

“อ้อ น้องที่ให้ไปสืบมาแบบเร่งด่วน” ครางขึ้น ก่อนยิ้มอย่างรู้ทันให้เจ้านายสุดที่รัก “โห เจ้านายถูกใจน้องเขาจริงๆ ด้วย ระวังข้อหาพวกรักผู้เยาว์นะครับ”

“ไอ้แม่ค้อ อายุยี่สิบสองนี่ผู้เยาว์บ้านแกหรือ” เพทายขึ้นเสียงก่อนยีนยันเสียงหนักแน่น “และฉันก็ไม่กินไก่วัด” ก่อนจะถามอีกหน “แล้วเพิ่มตำแหน่งอะไรได้บ้าง”

ท่าทางเจ้านายจะเอาจริง ชยางกูรคิดหนัก พลังนี้ก็ถึงตำแหน่งที่จะมอบให้เด็กจบใหม่ที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ทำงานที่ไหนมาก่อน

ให้เหมาะสม ก็น่าจะต้องเริ่มจากการเป็นผู้ช่วยกันก่อน

“เอ็งนี่โหม่ครับ ช่วงนี้คุณสรวลีเธองานล้นมือมาก ให้มาเป็น ผู้ช่วยคุณสรวลีก็ได้ครับ”

สาวเจ้าที่ชื่อสรวลีจะได้มีเวลาเงยหน้ามาคุยมามองเขาบ้าง วันๆ ทำงานก้มหน้าก้มตาแทบไม่เคยได้พูดคุยกัน ทั้งๆ ที่เขาอยากจะรู้จัก หญิงสาวมากกว่าคำว่า ‘เพื่อนร่วมงาน’ จะแย่มากแล้ว...

สรวลีเป็นผู้ช่วยอุษมา เลขาฯ ของเขาซึ่งทำงานร่วมทุกซั่วมสุข กับเขามายาวนานจนลูกโตเข้ามหาวิทยาลัยกันหมดแล้ว และเพราะภาระหน้าที่ล้นมือ เขาจึงต้องรับสรวลีมาเป็นผู้ช่วยอุษมาอีกทอดหนึ่ง แล้วตอนนี้ดูท่าเหมือนกับว่าต้องหาผู้ช่วยมาช่วยแบ่งเบางานของสรวลี อีกทอดหนึ่งด้วย

แล้วจะเรียกตำแหน่งอะไรล่ะ

“ให้เป็นผู้ช่วยสรวลีก็ได้ มันเรียกตำแหน่งอะไรล่ะ” ไม่เพียงแต่ ซยางกูรที่สงสัย เจ้านายเองก็ยั้งงกับการต้องยึดตำแหน่งพิเศษให้กับ เด็กสาวที่เป็นคนพิเศษของท่านประธานหรือเปล่าก็ไม่รู้ได้

“อืม คุณสรวลีเป็นผู้ช่วยเลขาฯ ของผมซึ่งก็คือคุณอุษมา เพราะฉะนั้น คุณแก้มหอมก็จะเป็นผู้ช่วยของผู้ช่วยเลขาฯ ของผู้ช่วย ท่านประธานครับ” ซยางกูรพูดไปก็ต้องพยายามนึกภาพในหัวไปว่าใคร เป็นใครในตำแหน่งมากมายที่เอ่ยออกมา

ชื่อตำแหน่งคุณแก้มหอมจะยาวไปไหน

“ได้” เจ้านายช่วยจัดการให้ด้วยละกัน” เจ้านายหนุ่มพยักหน้า ตอบตกลง พร้อมสั่งความเพิ่ม ซึ่งลูกน้องหนุ่มก็รับคำสั่งแล้วเดินถือแฟ้ม ของผู้สมัครสาวออกจากห้องไป

และตัวท่านประธานเองก็อดขมวดคิ้วกับตำแหน่งอันยาวเหยียด ที่ฟังดูแล้วตกลงอยู่ไม่น้อยนั้นไม่ได้ จะต้องเป็นผู้ช่วยกันที่ทอดกันเขียว แต่มันก็คือตำแหน่งผู้ช่วยนั่นแหละ

ยายทริปเปิดผู้ช่วย...

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา แก้มหอมที่แต่งตัวเรียบร้อยเหมือนวันมาสมัครงานก็เดินผ่านประตูบานใหญ่ของสำนักงานใหญ่พิทักษ์โยธิน ออโต้กรุ๊ปอีกครั้ง ร่างเล็กหยุดตัวอยู่ตรงลิบบบี้ สอดสายสายตามองไปรอบๆ อย่างไม่น่าเชื่อว่านี่คือเรื่องจริง ใครจะคิดว่าเธอจะได้รับการตอบรับเข้าทำงานที่นี่...อย่างง่ายดายอีกต่างหาก

“สวัสดิ์ครับคุณแก้มหอม ผมโทร.มาจากพิทักษ์โยธินออโต้กรุ๊ป นะครับ ผมจะแจ้งให้ทราบว่าคุณแก้มหอมผ่านขั้นตอนคัดเลือกเข้าเป็นพนักงานของที่นี่ครับ ยินดีด้วยครับ ไม่ทราบว่าคุณจะเริ่มงานเมื่อไรครับ”

แก้มหอมจำความรู้สึกในวันนั้นได้เป็นอย่างดี เธอตกใจกับสิ่งที่ได้ยินจนแทบตกเก้าอี้ เพิ่งไปสมัครงานมาสดๆ ร้อนๆ แต่ตอนบ่ายคล้อยของวันเดียวกันก็โดนเรียกให้ไปทำงานด้วยแล้ว แต่เพราะเมื่อสัปดาห์ก่อนคุณยายของเธอไม่สบายต้องนอนโรงพยาบาล แก้มหอมจึงต้องเดินทางกลับไปดูแลคุณยายที่บ้านซึ่งอยู่ที่จังหวัดราชบุรี เลยทำให้เธอต้องเลื่อนการมาทำงานเป็นวันนั้นแทน

และแก้มหอมก็ไม่ลืมแวะไปไหว้ขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำตึกที่บันดาลพรให้เธอได้ทำงานที่นี้อย่างที่ขอไปวันก่อนด้วย

นอกจากนี้ ทางที่ทำงานยังส่งบัตรจำประวัติพนักงานและเอกสารต่างๆ ไปให้เธอเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เธอจึงสามารถเดินมาเข้าในตึกอย่างง่ายๆ เหมือนพนักงานคนอื่นๆ

หัวใจดวงน้อยเต็นกระหน้าด้วยความยินดีจนมันแทบทะลุออกมาจากอก ทั้งดีใจทั้งตื่นเต้นปะปนมันวุ่นไปหมด เหมือนกับในตอนนั้นที่เธอเดินตัวลั่นไปยื่นรอลิฟต์เพื่อจะอาศัยมันขึ้นไปบนชั้นที่สามสิบสี่ของตึกที่มีทั้งหมดสามสิบห้าชั้น ตามที่ได้รับข้อมูลของการทำงานในวันนั้นมา

ทำไมได้ทำขั้นสูงจัง คิดในใจอย่างสงสัย พลังเดินเข้าไปในลิฟต์
สุดหุ่ยซึ่งมีพนักงานกรูกันเข้ามาจนเกือบเต็ม

ไม่พอ ตำแหน่งของเธอก็ไม่ใช้ที่สมัครไปด้วยอีกต่างหาก และ
เธอก็ยังไม่รู้ว่ามันคือตำแหน่งอะไร แต่ช่างเถอะ จะสงสัยอะไรมากมาย
ในเมื่อเธอได้งานมาแล้ว และไม่ใช่ว่าทำกับบริษัทเล็กๆ ที่ไหนสักแห่ง
มันคือพิทักษ์โยธินอโต้กรุ๊ปเชียวนะ

ถ้าได้ผ่านงานจากที่นี่ จะถือว่าเป็นใบเบิกทางการทำงานให้เธอ
เป็นอย่างดี จะไปสมัครกับที่ไหนก็จะง่ายขึ้นแน่นอน

ดิ่ง

เสียงลิฟต์ดังขึ้นเป็นครั้งสุดท้าย ร่างเล็กในมุมนลิฟต์สุดลมหายใจ
เฮือกใหญ่ เพื่อลดความตื่นเต็นของการเริ่มงานวันแรก แล้วก้าวขาเดิน
ออกมาจากตัวลิฟต์ซึ่งมาจอดส่งเธอที่ชั้นสามสิบสี่

“สวัสดีครับคุณแก้มหอม” เสียงทุ้มทักทายอย่างเป็นทางการทันที
เมื่อเธอเดินออกมาจากลิฟต์

แก้มหอมตาโต ไม่คิดว่าจะมีคนมารอรับเธออยู่ตรงนี้

“ละ สวัสดีค่ะ” หญิงสาวนลานยกมือไหว้ทำความเคารพเจ้าของ
เสียงทุ้มน้อยอย่างนอบน้อม

“ผมงชยางกูรครับ เป็นผู้ช่วยท่านประธานครับ และเป็นคนโทร.ไป
หาคุณแก้มหอมเองครับ” ชยางกูรแนะนำตัว และเขาก็เป็นคนสั่งให้รปภ.
คอยแจ้งให้ทราบถึงการมาของหญิงสาว จึงมาดักรอเจ้าตัวอยู่ตรงนี้

“อ้อ ค่ะ ขอบคุณมากๆ นะคะที่ให้โอกาสหนู เอ้ย แก้ม เอ้ย ดิฉัน”
เป็นอีกครั้งที่พนักงานสาวหน้าใหม่ตื่นเต็นจนพูดผิดพูดถูกไปหมด

“แทนตัวเองว่าแก้มเถอะครับ พวกเราทำงานกันแบบสบายๆ ครับ”
ชยางกูรบอกด้วยรอยยิ้มกริ่ม

แหม น่ารักใ้สๆ แบบนี้เ็นเอง เจ้านายเขาถึงติดตาติดใจ

“ค่ะ คุณชยางกูร”

“มาครับ ผมจะพาไปที่โต๊ะทำงานเอง และแนะนำเพื่อนร่วมทีมคนอื่นด้วย” ผู้ช่วยท่านประธานบอก พลางพามือให้ร่างเล็กเดินตาม เพื่อจะพาพนักงานใหม่ไปยังห้องทำงานของทีมเขา ซึ่งร่างเล็กพยักหน้าแล้วเดินตามไปอย่างกระตือรือร้น

“มาทำงานเช้าจังเลยครับ” ชยางกูรชวนคุย

“อะ พอดีไม่ไกลจากที่พักนะค่ะ” เธอตอบด้วยรอยยิ้ม รู้สึกใจชื้นขึ้นมาเยอะเลยเมื่อได้เจอผู้ใหญ่ที่มีท่าทางใจดี โดยเฉพาะการที่รับนักศึกษาจบใหม่ไว้ประสบการณ์อย่างเธอเข้าทำงานด้วย

“ทีมของเรามีกันทั้งหมดสี่คนนะครับ” ชยางกูรเริ่มอธิบายเป็นการเป็นงานเมื่อเดินนำร่างเล็กเข้ามายังห้องที่มีป้ายติดไว้หน้าห้องว่าผู้ช่วยท่านประธาน ภายในเป็นห้องแบบเปิดกว้างรายรอบด้วยกระจกบานใหญ่ มีโต๊ะทำงานตัวใหญ่ตั้งตรงกลาง ด้านซ้ายมีโต๊ะทำงานอีกหนึ่งตัว และอีกด้านมีโต๊ะทำงานสองตัวตั้งใกล้ๆ กัน

“มีผม โต๊ะตรงกลางนั้น และมีคุณอนุษาซึ่งเป็นเลขานุการของผม แต่ช่วงนี้คุณอนุษามลาพักร้อนอยู่ครับ” ชยางกูรชี้ไปยังโต๊ะตัวเองและโต๊ะด้านขวาซึ่งก็มีป้ายเขียนไว้ว่าเลขานุการ ผู้ช่วยท่านประธาน

“และมีคุณสราวลีซึ่งเป็นผู้ช่วยเลขานุการของผู้ช่วยท่านประธาน” ชยางกูรอธิบายต่อ พร้อมกับชี้ไปที่โต๊ะด้านซ้าย ซึ่งก็มีป้ายบ่งบอกตำแหน่งเอาไว้ แต่กลับไม่มีเจ้าตัวอยู่ที่โต๊ะ

“คุณสราวลีเข้าไปบริหารงานกับท่านประธานอยู่นะครับ” เขาบอกเหมือนรู้ว่าแก้มหอมกำลังคิดอะไรอยู่

“เอ๋ เพิ่งจะเจตโง่งตัวเอง เริ่มทำงานกันแล้วเหอคะ” แก้มหอมอดถามอย่างตกใจไม่ได้ มันเข้ามาก ท่านประธานน่าจะกำลังเดินทางมาที่นี่มากกว่าสิ

“ท่านประธานพักที่ชั้นสามสิบห้าครับ เลยลงมาทำงานตั้งแต่เจตโง่งแล้วละครับ”

“อ้อ ค่ะ” นั่นสิ เธอก็อดสงสัยไม่ได้ เพราะเห็นเลขชั้นสามสิบห้า ที่ลิฟต์ นี่กว่าชั้นสามสิบสี่จะเป็นชั้นบนสุดเสียอีก ที่แท้ชั้นบนสุดก็เป็นที่พักของเจ้าของนั่นเอง

“แสดงว่าทุกคนจะเริ่มทำงานกันตอนเจ็ดโมงเช้าเธอคะ” แก้มหอมถาม ถ้าอย่างนั้นเธอก็ถือว่ามาทำงานสายตั้งแต่วันแรกนะสิ

“ไม่ใช่ครับ ก็เริ่มแปดโมงถึงห้าโมงเย็นปกตินะครับ แต่คุณสราวลี เธอติดนิสัยมาทำงานแต่เช้าล่ะครับ แล้วพอดีช่วงนี้งานเยอะ เพราะคุณอุษมาลาพักร้อน พวกเราเลยต้องขยันกันนิดหนึ่งล่ะครับ”

“รับทราบค่ะ” แก้มหอมพยักหน้ารับด้วยสีหน้าชื่นชมในความขยันของเพื่อนร่วมงาน

“ส่วนโต๊ะนี้เป็นของคุณแก้มหอมนะครับ” ชยางกูรเข้าเรื่องงานต่อ พลางเดินนำร่างเล็กไปยังโต๊ะของเธอ ที่ป้ายตำแหน่งเขียนไว้...ยาวเหยียดจนน่ากลัว

ผู้ช่วยของผู้ช่วยเลขาฯ ของผู้ช่วยท่านประธาน...

“ก็คือผู้ช่วยคุณสราวลีนั่นแหละครับ” ชยางกูรขยายความเมื่อเห็นดวงตาที่เบิกโพลงของเจ้าของตำแหน่งยาวเหยียดนั้น

“เอ่อ แล้วหน้าที่ของแก้มมีอะไรบ้างคะ”

“ก็เป็นผู้ช่วยคุณสราวลีครับ” ตอบแบบกำปั้นทุบดิน ทำเอาแก้มหอมยั้งงงเข้าไปใหญ่ คำว่าผู้ช่วยมันต้องช่วยอะไรบ้างละ

“ไม่ต้องงงครับ ก็เป็นลูกมือคอยช่วยงานต่างๆ ไปที่ล้นมือคุณสราวลี เต็มที่คุณสราวลีก็สอนงานให้เอง ไม่ต้องเป็นห่วง” ผู้ช่วยหนุ่มขยายความ เฉลอๆ อาจจะแคว้งเข่าวิ่งออกห้องท่านประธานอย่างเดียวก็ได้

จากนั้นประตูห้องก็ถูกเปิดออก แล้วร่างสมส่วนของคนที่ถูกเอ่ยถึงหลายครั้งก็เดินเข้ามา พร้อมกับส่งเสียงทักทายน้องใหม่ทันที

“สวัสดีจ๊ะ พี่ชื่อสราวลีนะจ๊ะ เป็นผู้ช่วยเลขาฯ ของคุณชยางกูร

เรียกสั้นๆ ว่า“พี่ลูกครีฟोजั้” สรววลีแนะนำตัวเอง พร้อมกับยิ้มหวาน ต้อนรับน้องร่วมงานอย่างเป็นมิตร และยินดีต้อนรับน้องใหม่มาร่วมทีม ก่อนหันไปยิ้มบางๆ ให้กับผู้ช่วยหนุ่มที่ยืนยิ้มแฉ่งตั้งแต่เห็นหญิงสาว เดินเข้ามาในห้องแล้ว

“สวัสดีค่ะพี่ลูกครีฟ” พนักงานใหม่ยกมือไหว้อย่างอ่อนน้อม และเมื่อเห็นเพื่อนร่วมงานตรงหน้าที่ดูเหมือนจะมีเรื่องต้องคุยกัน แก้มหอมเลยขอตัวเดินไปสำรวจโต๊ะทำงานตัวเองอย่างชื่นชมแทน

สรววลีเดินตามร่างใหญ่ไปที่โต๊ะของผู้ช่วยหนุ่ม พร้อมกับรายงานตารางงานรวมทั้งหัวข้อที่ปรึกษาของท่านประธานใหญ่มาเมื่อสักครู่อย่างแคล่วคล่อง โดยฝ่ายชายก็นั่งอมยิ้มมองทำหน้าน้อย่างเพลิดเพลิด

“...ค่ะ งานหลักๆ ของวันนี้ก็มีแค่นี้ค่ะ” สรววลียื่นหน้าหวานคม ขึ้นมามองหัวหน้าตัวเอง หลังจากรายงานจบ จึงทำให้เจอเข้ากับรอยยิ้มหวานปานน้ำผึ้งที่คนเห็นต้องเสตาทลบแทบไม่ทัน

“ขอบคุณนะคะ” ตอบราวกับคนอารมณ์ดีที่ได้ฟังเสียงเพลงอันไพเราะเพราะพริ้งจากน้ำเสียงหวานๆ ของเธอ

“อีกสองวีคคุณผู้ช่วยกับท่านประธานต้องไปดูงานที่ยุโรป เอกสารต่างๆ และตัวเครื่องบิน ที่พักทั้งหลาย ดิฉันก็เตรียมไว้ให้เรียบร้อยแล้วค่ะ” สรววลีกระแอมกระไอในลำคอ แล้วรายงานต่ออย่างมีอาชีพ

เธอไม่ได้ تابอดถึงไม่รู้ว่าคุณชายตรงหน้าคิดอะไรกับเธอ แต่หัวใจที่เพิ่งบาดเจ็บไปก็ยังไม่อยากจะมีใครเข้ามาเร็วเกินไป ก็แค่นั้นเอง...

“ไปตั้งสองวีค คิดถึงคนแถวๆ นี้แย้” ผู้ช่วยหนุ่มเปรยเล่นๆ เฝ้ารอปฏิกิริยาของคนฟังอย่างลึ้นๆ

“วันจันทร์หน้าคุณเลขาฯ ก็กลับมาทำงานแล้วค่ะ ไม่ต้องทนคิดถึงกันนาน” สรววลีโบ้ยไปหาคนอื่นแทน พร้อมกับกลิ้นหัวเราะแทบแย้เมื่อเห็นหน้าคมที่หุบยิ้มแทบไม่ทัน

“ผมหมายถึงคุณลูกครีฟต่างหากค่ะ” ชยงกูรเลยบอกไปตรงๆ

ทว่าสรวาลีก็ทำหน้าที่กับสิ่งที่ได้ยื่นเพียงแค่ว่างเดียว วิญญาณสาว
บ้างงานก็เข้าสิงแทน

“ขอดิฉันกลับไปทำงานต่อก่อนนะคะ” สรวาลีเปลี่ยนเรื่องทันควัน
ไม่มีน้ำเสียงหยอกล้อกันต่อไป “อ้อ ท่านประธานเรียกคุณผู้ช่วยด้วย
นะคะ” เธอบอกเมื่อนึกขึ้นได้

ส่วนคนที่โดนปฏิเสธก็สะอึก แต่ก็ไม่แสดงท่าทีสีหน้าอะไรออกมา
มากเกินไป

“งั้นฝากน้องเขาด้วยนะคะ ค่อยๆ สอนงานกันไป น่าจะช่วยงาน
คุณได้ไม่น้อย” ชยางกูรบอก พลังลุกขึ้นยืน และสรวาลีก็ลุกขึ้นด้วย

“ต้องขอบคุณอีกครั้งนะคะที่รับคนเพิ่ม งานดิฉันล้นมืออยู่พอดี”
น้ำเสียงหวานบอกอย่างซาบซึ้ง ทุกวันนี้เธอก็ทำทุกอย่างจนขาแทบขวิด
จริงๆ ได้คนมาช่วยคงทุ่นแรงได้อีกโข

“ต้องขอบคุณท่านประธานครับ ท่านอยากรับคุณแก้มหอม
ใจจะขาด” ถึงขั้นหาตำแหน่งมาจัดให้

“หา อะไรนะคะ” แก้มหอมได้ยื่นชื่อตัวเองหลุดออกมา เลย
ร้องถามขึ้น

“ไม่มีอะไรหรอกครับ” ผู้ช่วยหนุ่มรีบบ่ายเบี่ยง “ผมขอตัวไปพบ
ท่านประธานก่อนนะคะ มีอะไรก็ถามคุณสรวาลีได้เลย เธอใจดี ไม่กั๊ก
แน่นอน”

“คุณผู้ช่วย พูดเหมือนดิฉันเป็นหมาเลย” สรวาลีขึ้นเสียงโวยวาย
ด้วยสีหน้าแดงแปร๊ด

“ลูกหมาน่ารักออกครับ” เขาพูดด้วยรอยยิ้มหวานเจี๊ยบ คนเห็น
ก็ได้แต่เสทหลบ ไม่อยากให้ตัวเองเคยชิน หรือขึ้นชอบรอยยิ้มหวาน
บาดใจนั้น

“ท่านประธานรอนานแล้วนะคะ” สรวาลีเลยเลือกพูดถึงเรื่องงาน
แทน ไม่ใช่ว่าเธอไม่รับรู้ถึงความหวังดีเกินเจ้านายลูกน้องของเธอ แต่เธอ

กลัวการที่ต้องกลับไปผิดหวังแล้วซ้ำเล่าอีก...

พนักงานใหม่เรียนรู้งานได้รวดเร็วและช่วยงานสรวาลีได้มากมาย แม้จะเป็นการทำงานเป็นวันแรกเท่านั้น จนช่วยให้งานในมือเธอเบาไปเยอะ สรวาลีอดชมความตาแหลมของท่านประธานไม่ได้ที่คัดเลือกแก้มหอมมาเป็นผู้ช่วยของตัวเอง

“ช่วยเอาเอกสารนี้ไปให้ท่านประธานหน่อยนะจ๊ะ พี่เข้าประชุมแป๊บ” สรวาลีสั่งงานเสร็จก็รีบวิ่งป้อนออกจากห้องไปสมทบกับคุณผู้ช่วยที่ล่วงหน้าไปห้องประชุมก่อนหน้าแล้ว

“คะ” ผู้ช่วยคนใหม่รับคำสั่งแล้วเดินไปยังห้องเป้าหมายอย่างไม่มีรีรอ เมื่อมาถึงหน้าห้องประธานใหญ่ แก้มหอมก็ยกมือเคาะประตูส่งเสียงขออนุญาตเข้าไปในห้อง ก่อนจะผลักประตูเปิดเมื่อได้ยินเจ้าของห้องส่งเสียงอนุญาตให้เข้าไปได้

พนักงานใหม่เข้ามาในห้องท่านประธานใหญ่อย่างตื่นๆ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เธอจะได้พบกับเจ้านายใหญ่ ทันทีที่ได้เห็นสภาพห้องทำงานอันแสนใหญ่โตหรูหราที่ปรากฏตรงหน้า แก้มหอมก็ห้ามตัวเองไม่ให้ส่งเสียงครางอย่างชื่นชมเอาไว้มองอยู่

“สวยจัง” ว่าห้องคุณผู้ช่วยสวยงามวิวแจ่มแล้ว ห้องท่านประธานนี่หรูหราเลอค่าหาอะไรมาเปรียบยากกว่าเป็นไหนๆ

แก้มหอมกอดแฟ้มในมือแนบอก พลังกวาดสายตาชื่นชมห้องทำงานสุดหรูซึ่งได้รับการตกแต่งไว้อย่างสวยงามและมีระดับเพอร์นิเจอร์ทุกชิ้นบ่งบอกถึงความหรูหราสมราคาฐานะมหาเศรษฐีรอบห้องกันไว้ด้วยกระจกใสที่เผยให้เห็นวิวของเมืองหลวงไปไกลลิบ

ส่วนบริเวณกลางห้องมีโต๊ะทำงานขนาดใหญ่มนับทำจากไม้สักอย่างที่ตั้งอยู่อย่างโดดเด่น โดยมีเก้าอี้หนังที่หันด้านพนักเก้าอี้มาหาเธอ แก้มหอมเห็นแต่ก่อนแขนในชุดสูทวางอยู่บนพนักเก้าอี้ จึงเดินเข้าไปใกล้

โต๊ะทำงานมากขึ้น

“ละ สวัสดิ์ดีคะ ดิฉันนำเอกสารมาให้ท่านคะ”

“เธอคือใคร” เสียงทุ้มถามขึ้น โดยที่เจ้าของเสียงยังไม่ได้หันแก้อื
มาทางเธอ

“ดิฉันเป็นพนักงานใหม่ค่ะ เพิ่งมาทำงานวันนี้วันแรกค่ะ” ส่งเสียง
ตอบพลางมองเขม็งไปที่พนักงานแก้อื่นนั้น รวากับกำลังโต้ตอบกับแก้อื่นแทน
คนถาม

ก็คนถามไม่ยอมหันหน้ามาเองนี่

“ชื่ออะไร” เสียงทุ้มถามต่อ

“ชื่อแก้มหอมค่ะ”

“อายุเท่าไร” ท่านประธานใหญ่ถามพลางเอามือมาประกบเข้า
ด้วยกันไว้ตรงหน้าตัก

“ยี่สิบสองค่ะ”

“เพิ่งทำงานที่นี่เป็นที่แรกหรือ”

“ค่ะ ดิฉันเพิ่งเรียนจบค่ะ”

“ทำงานที่อื่นด้วยหรือเปล่า”

แก้มหอมขมวดคิ้วสงสัยกับคำถามมากมาย แถมยังดูไรรำรายน
นั้นอีก จะสัมภาษณ์เธอ แต่ไม่คิดจะหันหน้ามาคุยกันอย่างที่คนปกติ
ทำกัน

“เออ ก็มีทำงานพิเศษอยู่ด้วยค่ะ”

“หรือ” เสียงนั้นยานคางราวกับเหยียหยัน “งานพิเศษแบบไหน”
น้ำเสียงนั้นมีความเหยียหยันอยู่ในนั้นแน่นอน แก้มหอมมั่นใจ

“ก็ เออ” เสียงหวานตะกุกตะกัก แต่ยังไม่หันได้ตอบ เสียงทุ้ม
ก็ตั้งโพล่งแทรกขึ้นมา

“คำถามสุดท้าย ค่าตัวเท่าไร” คำถามนี้ดังออกมาพร้อมกับแก้อื
ที่ถูกหันกลับมา เผยให้แก้มหอมเห็นใบหน้าเจ้านายตัวเองซึ่งซ่อนตัวอยู่

หลังพนักงานอื้อ

แล้วมันก็ทำให้หญิงสาวแทบล้มทั้งยืน

“คุณ” แก้มหอมโพล่งขึ้นพร้อมกับชี้ไปยังผู้ชายซีกอย่างคน
ไม่ทายโกรธ

นี่มันอะไรกัน ผู้ชายลามกคนนั้นมานั่งอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร
อย่าบอกนะว่าเขาคือ...

“เพทาย พิทักษ์โยธิน ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณแก้มหอม”

เจ้านายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทว่าดวงตาสีนิลของเขา
เป็นประกายเจิดจ้าและมีแววเย้ยหยันอยู่ในนั้น แก้มหอมกัดกลีบปาก
แน่น ควบคุมอารมณ์ทั้งโกรธทั้งกลัวเอาไว้สุดชีวิต

โลกกลม หรือพระเจ้าลงโทษเธอ ทำไมเธอต้องมาเจอกับเขานีก
แถมยังต้องมาเป็นลูกน้องของเขาด้วย จะให้เธอทำงานกับผู้ชายที่คิดแต่
จะลากผู้หญิงขึ้นเตียงได้อย่างไร

“ต้องขอประทานโทษด้วยนะค่ะที่ทำให้เสียเวลา ดิฉันขอลาออกค่ะ”

ไม่พูดพร่ำทำเพลง แก้มหอมตัดสินใจเด็ดยวั้น ยกมือไหว้
ผู้ชายลามก เพราะอย่างน้อยเขาก็เป็นเจ้านายของเธอ ถึงแม้จะเป็นได้แค่
ครั้งวันก็เถอะ

ร่างเล็กรีบหันหลัง ตั้งใจจะเดินหนี แล้วไปคว่ำกระเป๋าทองของตัวเอง
จากห้องทำงาน และจะเผ่นกลับบ้านไปทันที ทว่าร่างเล็กก็ต้องหยุดกึก
เมื่อร่างใหญ่ยักษ์ของผู้ชายที่นั่งอยู่ด้านหลังเธออยู่ๆ ก็พุ่งตัวมายืนขวาง
เธอไว้ด้วยความเร็วปานพายุ

“เดี๋ยวสิ จะรีบไปไหน” ร่างใหญ่ที่ยืนประจันหน้ากับเธออยู่ถาม

แก้มหอมไม่ตอบ แต่รีบเบี่ยงตัวหนีร่างใหญ่ที่มีท่าทีคุกคาม
ไม่ต่างกับคินนั้น เพื่อจะพาตัวเองหนีไปให้พ้นๆ ทว่าข้อมือเล็กก็โดน
เขาค้ำเอาไว้ได้เช่นเดียวกัน

“กรุณาปล่อยดิฉันด้วยค่ะ” แก้มหอมรวบรวมความกล้าพูดออกไป

พร้อมกับพยายามบิดข้อมือหนีอุ้งมือร้อนผ่าวและบีบแน่นราวกับ
คีมเหล็กนั้นด้วย จนเธอรู้สึกว่ามีขของเธอกำลังโดนแผดเผาจากไอร้อน
ที่ส่งมา

“ถ้าไม่ปล่อยล่ะ” ท่านประธานใหญ่ยกคิ้วเย้ยถาม

“ฉะ ฉันทจะร้องดั่งๆ ให้ป้าศรีมาช่วย” เสียงหวานซู่ฟ่อๆ ทั้งๆ ที่
ตัวสั้นนั่งกราวกับลูกนกตกน้ำ และมันก็ทำให้คนโดนชู้ต้องปล่อย
เสียงหัวเราะซำซันออกมา แต่ก็ยอมปล่อยมือน้อยนั้นตามคำขู่ของเธอ
ร้ายไม่ใช่เล่นแฮะ

“มันก็ไม่ต่างกับที่เธอให้แขกเตะเนื้อตองตัวไม่ใช่หรือ” แต่ก็ยัง
ไม่วายประชดประชันต่อ

แก้มหอมเด็ดปุดๆ ไม่ต่างกับคืนวันก่อนที่เจอเขาครั้งแรก แต่
ก็กัดฟันกรอดอย่างขมอารมณ์ ปวยการจะอธิบายให้คนที่เต็มไปด้วย
อคติฟัง เธอสะบัดหน้าหนีเขาอย่างรังเกียจ

“ขอทางด้วยค่ะ ดิฉันขอลาออก” เธอประกาศความตั้งใจอีกหน
เพราะร่างใหญ่ยังยืนประจันหน้าขวางทางอยู่ และเธอคงผลักเขาไป
ไม่พ้นตัวแน่ ก็ตัวเขาใหญ่โตเสียขนาดนี้ เธอสูงแค่ระดับอกเขาเท่านั้น...

“ลาออกตั้งแต่วันแรกที่ทำงาน มันไม่ดีเท่าไรนะ ประวัตินะ
จะเสียเอาได้”

“ดิฉันก็ไม่จำเป็นต้องบอกใครนี่คะ ว่าเคยทำงานที่นี่มาก่อน”
แก้มหอมเถียงตาวาววับ

“ทำไมต้องลาออก เธอกลัวอะไร หรือว่าเธอมีอะไรที่ปกปิดอยู่”
เพท่ายังถามอย่างเย้ยหยัน ซึ่งทำเอาคนฟังปวดหัวใจอย่างที่สุด

ต้องให้เธอบอกเขาจริงๆ เธอว่ากลัวเขา กลัวผู้ชายอันตราย
อย่างเขา แก้มหอมสะบัดหน้าหนี ไม่กล้ามองหน้าคมที่ดวงตาวาวโรจน์
จ้องมองเธออยู่

“ถ้าเธอไม่อยากทำงานที่นี่ ฉันทก็คงห้ามอะไรเธอไม่ได้ อายากจะ

ลาออกไปทำงานสบายๆ ชายเนื้อหนังในบาร์ของเธอก็เซียว” เพทายแนะนำเชิงประชดประชัน ก่อนยกไหล่เดินกลับไปนั่งที่โต๊ะทำงานของตัวเอง ไม่สนว่าหญิงสาวจะไปเป็นตายร้ายดีที่ไหนอีกแล้ว

แก้มหอมน้ำตาซึ่มกับถ้อยคำดูถูกดูแคลนของเขา เธอทำงานที่บาร์แล้วมันผิดตรงไหน หรือมันผิดที่เธอจน แล้วเขารวย เลยจะดูถูกเธออย่างไรก็ได้ แล้วเขาเข้าใจเธอผิดทั้งนั้น แต่ต่อให้อธิบายจนปากฉีกไปถึงรัฐ เขาก็คงไม่เชื่อเธอ เพราะฉะนั้นป่วยการที่จะพูดอะไรออกไป

มีอันน้อยยกขึ้นปาดน้ำตาที่ไหลรินอย่างห้ามไว้ไม่ยอมออกจากร่องแก้ม ก่อนจะหันไปยกมือไหว้ลาคนที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้านายของเธออีกครั้ง แล้วหมุนตัวเดินร้องไห้ออกไปจากห้องทำงานของเจ้านายใจร้ายทันที

แคว้นเดียวหน้าตาเธอก็แทบจะเซ็ดหัวเช่าแล้ว

หญิงสาวทิ้งให้เจ้าของห้องเงยหน้าขึ้นมามองร่างเล็กเดินตัวลั่นเทจากไป หัวใจหนุ่มอ่อนยวบลงด้วยความรู้สึกผิด ถึงหญิงสาวจะทำงานที่บาร์เป็นเด็กนั่งตริงก์ เขาก็ไม่มีสิทธิ์ทำให้เธอต้องร้องไห้เพราะถ้อยคำดูถูกดูแคลนของเขา

“บ้าเอ๊ย”

เพทายสบถคำตัวเอง ก่อนรีบลุกขึ้นยืน แล้วเดินตามร่างเล็กออกไปติดๆ เมื่อตามไปถึงห้องทำงานก็เห็นเธอกำลังคว่ำกระเป๋ารวมลาออกกลับบ้านตามที่บอกกับเขาไว้ก่อนหน้า

แก้มหอมสะดุ้งสุดตัวที่เห็นร่างใหญ่ของคนที่ทำให้เธอร้องไห้ตามมาถึงห้องทำงานที่ตอนนี้ไม่มีใครอยู่นอกจากเธอและเขา เพราะชยางกูรและสรวยลือออกไปประชุมภายในกับฝ่ายบุคคลพอดี

“ฉันขอโทษ”

แก้มหอมตาโตอย่างไม่เชื่อหูกับสิ่งที่ได้ยิน ใครจะไปคิดว่าท่านประธานใหญ่จะเดินตามมาขอโทษเธอ ยิ่งเป็นผู้ชายที่เติมไปด้วย

ความเยื่อหยิ่งจองหองอย่างเขาอีก

“มันเป็นสิทธิ์ของเธอ ฉันไม่ควรไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของเธอ”

เพทายบอกอย่างรู้สึกผิด ไซ้ มันเป็นเรื่องส่วนตัว ทรายไบด์ ที่หญิงสาวไม่ได้ทำให้เสียงนเสียงการหรือนำพาความเสียหายมาสู่บริษัท เขาก็ไม่มีสิทธิ์ไปต่อว่าหรือกล่าวหาอะไรเธอทั้งนั้น

“คะ” ตอบรับ แต่ก็หันหน้าแดงก้ำจากการร้องไห้ ไม่กล้าแย้มมองหน้าเจ้านายหนุ่ม

“ยังจะลาออกอีกหรือเปล่า” ท่านประธานถามต่อ ถ้าเธอยังยื่นกรานลาออกเขาก็คงมีอาจขัดขวางอะไรได้

แต่ยังไม่ทันที่พนักงานสาวจะตอบคำถามนั้นออกมา บานประตู ก็ถูกเปิดออก ชยางกูรและสรวลลีเดินเข้ามาในห้อง ทั้งคู่รู้สึกแปลกใจกับการปรากฏตัวของท่านประธานใหญ่ในห้องนี้เป็นอย่างยิ่ง

“มีอะไรหรือครับท่านประธาน” ชยางกูรรีบถาม เพื่อท่านต้องการเรียกใช้อะไร

“ไม่มีอะไรหรอก” เพทายตอบ แต่ดูท่าเหมือนว่าทั้งคู่ไม่มีใครจะเชื่อ ยิ่งเห็นพนักงานใหม่ยังก้มหน้างูด แถมยังดวงตาแดงก้ำ หน้าเบื่อน้ำตานั่นอีก เป็นเขาก็คงไม่เชื่อ

ฝ่ายแก้มหอมก็จัดการที่วกระเป่าเดินหนีออกไปจากห้องอย่างคนเสียมารยาท ยิ่งสร้างความงุนงงสงสัยให้ชยางกูรและสรวลลียิ่งขึ้นไปอีก

“ผมมีเรื่องเข้าใจผิดกับคุณแก้มหอมนิดหน่อยนะคะ”

ท่านประธานที่แอบลอบผ่อนลมหายใจออกมาอย่างกลัดกลุ้ม ขยายความเพิ่ม ดวงตาคมที่มองตามร่างเล็กเต็มไปด้วยความรู้สึกหลากหลาย

“ขอติดฉันไปคุยกับน้องแก้มหน่อยนะคะ” สรวลลีอาสา พร้อมกับ

เดินตามแก้มหอมไป มาทำงานวันแรกอาจจะไม่เคยชินกับภาวะแวดล้อม และมีเรื่องที่ไม่ได้เป็นไปตามที่ตนคาดหวัง เกิดอาการเพล้ขึ้นมา ก็ไม่แปลก

สรวาลีตามมาทันแก้มหอมที่หน้าลิฟต์พอดี จึงชวนให้ไปนั่งคุยกันที่ร้านกาแฟข้างใต้ตึก โดยสรวาลีอาสาเลี้ยงกาแฟน้องใหม่เอง

“มีอะไรปรึกษาพี่ได้นะ”

รุ่นพี่ชวนคุย ปีนี้เธอก็จะอายุสามสิบสองปีแล้ว ผ่านร้อนผ่านหนาวมาไม่น้อย เพราะฉะนั้นให้คำปรึกษานักศึกษาจบใหม่ที่เพิ่งมาทำงานวันแรกอย่างแก้มหอมได้แน่นอน

“มะ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ” แก้มหอมปฏิเสธ ไม่คิดจะเล่าเรื่องไม่เป็นเรื่องให้ใครฟัง อีกทั้งนี่อาจจะเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอจะได้เจอกับพี่สาวแสนใจดีคนนี้ได้

ได้ทำงานร่วมกันแค่ครึ่งวัน เธอก็รับรู้ได้ถึงมิตรภาพแสนน่ารักของสรวาลีและชยางกูร เสียหายที่เธอคงไม่มีโอกาสได้ทำงานร่วมกับพวกเขาอีกต่อไป

“ไม่พอใจท่านประธานเหรอ” สรวาลีถามไปตรงๆ ใครไม่เห็นว่ายหญิงสาวกำลังร้องไห้อยู่ก็คงตาบอด แล้วมันเกิดอะไรขึ้นกัน ถึงต้องมีการร้องไห้ร้องไห้

แล้วที่คุณช่วยบอกว่าท่านประธานรับแก้มหอมเข้าทำงานเป็นกรณีพิเศษ เรื่องมันชักจะอย่างไรๆ แล้ว

“ไม่ใช่หรอกค่ะ แก้มจะไม่พอใจท่านได้ยังไง” ปฏิเสธโดยไม่กล้าสบตาคนถาม

คิดดูแล้วเมื่อสักครู่เธอก็เสียมารยาทใส่ผู้ใหญ่ไปตั้งเยอะ ทั้งๆ ที่เธอควรควบคุมอารมณ์ให้ดีกว่านี้ ในเมื่อมันเป็นเรื่องเข้าใจผิด จะไปโกรธไปเคืองให้รุ่นพี่ต้องหมองใจตัวเองทำไม...

“ท่านประธานบอกพี่กับคุณผู้ช่วยว่ามีเรื่องเข้าใจผิดกับแก้ม”
สราวลีพูดต่อ พร้อมกับหยุดพูดดูท่าทีของอีกฝ่ายซึ่งหลุบตาต่ำซ่อน
ความรู้สึกในใจไว้

“พี่ไม่รู้ว่แก้มเข้าใจอะไรท่านผิด แต่พี่จะบอกว่ปกติแล้ว
ท่านประธานเป็นคนน่ารักมากนะ เป็นเจ้านายที่ดี ใจดีกับพนักงาน
ทุกคน ถ้าแก้มทำงานที่นี่ไปนานๆ ก็จ้ะรู้จักท่านดีขึ้น แล้วยก้หลงรัก
ท่านโดยไม่รู้ตัวเลยละ”

สราวลีโฆษณาท่านประธานสุดหล่อของตัวเองที่มีทั้งรูปสมบัติ
ทรัพย์สมบัติ และเป็นทีหลังไหลคลั่งไคล้ของสาวน้อยสาวใหญ่สาวเทียม
ในบริษัทกันถ้วนหน้า แต่ท่านก็ไม่เคยทำอะไรให้ต้องเสื่อมเสียชื่อเสียง
ของท่านเลย เขามีความเป็นมืออาชีพและวางตัวดีกับพนักงานมาตลอด
ทั้งๆ ที่เพียงแค่ว่า่านยืมให้ครั้งเดียว สาวๆ ก็เข้าอ่อ तरहตระทวยกัน
เป็นทิวแถว

“คะ ขอขอบคุณพี่ลูกศรมากนะคะ” แก้มหอมอารมณ์เย็นขึ้น
เมื่อได้ยินคำของรุ่นพี่ ประจวบกับมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น แก้มหอม
หยิบขึ้นมามดู จึงเอ่ยปากขอตัวไปรับโทรศัพท์จากมารดา

“สวัสดีคะแม่” เสียงหวานทักทาย ใจเต้นตุ้กตุ้กอย่างลึ้นๆ ทุกครั้ง
ที่ได้สายจากมารดา เพราะมันต้องเกี่ยวกับเรื่องย่ายหรือเงินๆ ทองๆ
แล้วเธอเดาผิดเสียทีไหน แต่รอบนี้มาทั้งย่ายทั้งเงิน

“แก้ม พอจะมีเงินสักสองพันใหม่ลูก แม่จะพยายไปหาหมอ
เห็นปนว่าหายใจไม่ค่อยออก” นางจันทิมาบอกจุดประสงค์มาตามสาย

“มีคะ เดี่ยวหนูโอนให้นะคะ” รีบตอบรับทันที ก่อนถามถึง
ย่ายกึ่งแก้วสุดที่รัก “ย่ายเป็นอะไรเธอคะ”

“ก็เห็นว่าหายใจไม่ค่อยออก ข้าวกินไม่ค่อยได้ โรคคนแก่
นั่นแหละ” คนเป็นแม่ตอบส่งๆ เพราะเงินที่จ้ะได้มันนั้นไม่ได้เอาไปใช้จ่าย
ในการพยายไปหาหมอเลยสักแดงเดียว

“ขอหนูคุยกับยายหน่อยสิคะ”

“เอ่อ พ่อดีแม่ออกมาซื้อของ ไว้แม่โทร.กลับนะ อย่าลืมโอนตั้งค์มาเลยนะ” คนเป็นแม่กำชับอีกรอบก็วางสายไปเลย เพราะขี้เกียจหาคำมาบ่นแแต่งหลอกบุตรสาวต่อ...

หญิงสาวเก็บโทรศัพท์ ความรู้สึกเป็นห่วงยายท่วมท้นห้วงหัวใจ ในเมื่อทั้งแม่และยายยังต้องพึ่งพาเธอที่จะต้องกลายเป็นเสาหลักในการหาเงินมาจุนเจือครอบครัว แล้วเธอจะเล่นตัวลาออกจากงานไปได้อย่างไร

ยิ่งเป็นช่วงเศรษฐกิจไม่ดี ข้าวยากหมากแพงเยี่ยงนี้ เป็นโชคดียิ่งของเธอเท่าไรแล้วที่หางานดีๆ เงินเดือนสูงได้ง่ายๆ เรื่องเข้าใจผิดจากเจ้านายใหญ่ก็อย่าเอามาคิดให้มันรบกวนใจไปกว่านี้เลย เพราะเธอก็มีเรื่องของครอบครัวให้ต้องคิดถึงเป็นกังวลมากพออยู่แล้ว

แก้มหอมตัดสินใจล้มเลิกความคิดที่จะลาออกเดี๋ยวนั้น เพื่ออนาคตของตัวเองและเพื่อแม่และยายสุดที่รัก เธอจะทำงานที่นี้ในฐานะพนักงานคนหนึ่ง เขาจะดูถูกเข้าใจผิดอย่างไรก็ช่าง เธอก็จะทนเอาหูไปนาเอาไปไร่ เพราะอย่างไรเธอก็บังคับความคิดคนอื่นไม่ได้ อยู่แล้ว โดยเฉพาะคนยโสโอหังเห็นตัวเองดีเลิศประเสริฐศรีกว่าคนอื่นอย่างเขา!

3

Just Messing Around : เพราะอยากแกล้ง หรืออยากไถล

“อรุณสวัสดิ์ดีค่ะลุงสมชาย” เสียงหวานเอื่อยทักทาย พร้อมกับยกมือสวัสดิ์เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยซึ่งยืนอำนวยความสะดวกอยู่ตรงหน้าตึกเจกเช่นทุกเช้า ตั้งแต่วันแรกที่แก้มหอมมาทำงานที่นี่ จนครบหนึ่งเดือนเต็มแล้ว

“สวัสดิ์ครับคุณแก้ม” สมชายทักทายพร้อมกับยิ้มแฉ่งให้จินตนาการ “ขยันจัง มาทำงานแต่เช้าทุกวัน” มองร่างเล็กนั้นอย่างชื่นชมในนิสัยน่ารักเป็นกันเอง

“งานของท่านประธานเยอะนะลุง หนูช่วยอะไรได้ก็ช่วยๆ เท่าที่จะทำได้” แก้มหอมตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเป็นมิตรไม่ต่างกันพลางเดินผ่านประตูที่ลุงรปภ. โผมาเปิดบริการให้อย่างเต็มอกเต็มใจ

“ขอบคุณค่ะ” พูดอย่างเดียวไม่พอ แก้มหอมยังยกมือไหว้อย่างอ่อนน้อม แล้วเดินโค้งตัวผ่านร่างลุงสมชายไปอย่างมารยาทดี

ถ้าใครๆ ได้เห็นก็ต้องชื่นชมในอุปนิสัยน่ารักเป็นกันเองและอ่อนน้อมถ่อมตนของหญิงสาวเป็นแน่ นั่นรวมไปถึงสายตาคู่คมที่มอง

ร่างเล็กเหม็งตั้งแต่เธอจอตระถัจกรยานตรงหน้าตึกแล้ว...

แก้มหอมเดินเข้ามาข้างในตึกแล้วมายืนต่อคิวรอขึ้นลิฟต์ไปชั้นทำงานของตัวเอง ในระหว่างที่กำลังก้มหน้าก้มตามองหาโทรศัพท์ขึ้นมาส่งข้อความคุยกับมารดาก็ได้ยินเสียงท่อมทรวงอำนาจที่เธอเริ่มจะคุ้นเคยดังขึ้น

“คุณแก้มหอม”

“คะ” เจ้าของชื่อชานพร้อมกับหันไปทางต้นเสียง ก็พบว่าท่านประธานยืนอยู่ตรงหน้าลิฟต์สำหรับผู้บริหารซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม และห่างไปไม่กี่ก้าวจากลิฟต์ตัวที่เธอยืนรออยู่ โดยมีสายตาทะลึงตาพ่นมากมายหันมามองเธออย่างชื่นชมในความหล่อเหลาปานซูปตาร์ ถึงแม้ว่าเธอยังไม่ได้ใส่สูทผูกไทอย่างเช่นทุกวัน

“มาขึ้นลิฟต์ตัวนี้กับผม” ท่านประธานเอ่ยชวน พร้อมกับก๊วกมือเรียกด้วย และแน่นอนว่าทั้งเสียงและการกระทำของเขาทำให้หญิงสาวโฉมใหม่ในบริษัทตกเป็นเป้าสายตาของพนักงานแถวนี้ทันที

“มะ ไม่เป็นไรคะ ดิฉันขึ้นลิฟต์พนักงานดีกว่าคะ” รีบส่ายหน้าปฏิเสธ จะให้เธอไปขึ้นลิฟต์ผู้บริหาร แถมยังจะขึ้นกับเขาเพียงสองคนได้อย่างไรกัน

ดิ่ง

เสียงลิฟต์สำหรับผู้บริหารดังขึ้นก่อนจะเปิดออก ท่านประธานที่เริ่มไม่พอใจที่โดนปฏิเสธต่อหน้าสาธารณชนก้าวมาคว้าข้อมือของพนักงานสาวแล้วลากเข้าลิฟต์ของตัวเอง ไม่สนว่าการกระทำของตนจะกลายเป็นจุดสนใจของพนักงานแถวนี้

“จะเล่นตัวทำไมนักหนา ฉันไม่ซ่าเธอทั้งในลิฟต์หรอก” เขาต่อว่าเสียงท้วนเมื่อเธอเข้ามาในตึกลิฟต์ ต้องให้อารมณ์เสีย เขาริ้อุตสาห์ดีใจที่ได้เห็นหน้าหญิงสาวตั้งแต่เข้า...

แก้มหอมรีบสะบัดตัวหนีไปอยู่มุมตรงข้ามกับร่างใหญ่

“มันดูไม่เหมาะค่ะ แก้ม เอ๊ย ดิฉันเป็นแค่พนักงาน ไม่ควรได้สิทธิ์ใช้สิทธิ์ของท่านประธาน” หญิงสาวบอกเหตุผล พร้อมกับยื่นตัวลีบก้มหน้างูต ไม่กล้าจ้องหน้าผู้ตาวาววับของเขา

ตั้งแต่เกิดเรื่องเข้าใจผิดในวันแรกของการทำงาน ชายหนุ่มก็ไม่เคยเอาเรื่องส่วนตัวของเธอมาเอ่ยถึงอีก ถึงแม้วันต่อๆ มาเขาจะเรียกเธอไปสั่งงานมากมายจนเกือบดูเป็นการแกล้ง แต่มันก็ยิ่งดีกว่าโดนเขาถากถางอย่างดูแคลน และโชคดีที่ชายหนุ่มต้องเดินทางไปทำงานต่างประเทศถึงสองอาทิตย์เต็มๆ เธอเลยมีเวลาหายใจหายคอคล่องขึ้น ไม่ต้องคอยเดินคอยแข็งตัวแข็งอยู่ตลอดเวลาอยู่ใกล้ๆ เขา

“ก็จะขึ้นไปชั้นเดียวกัน” เพท่ายให้เหตุผลง่าย ๆ พร้อมกับกอดไปชั้นที่สามสิบห้า

แก้มหอมตาโต ตกใจและพริ้มพริ้งใจในคราเดียวกัน ชั้นทำงานของเธออยู่ชั้นสามสิบสี่ ถ้าท่านประธานจะขึ้นไปชั้นที่พักรถก็ควรกอดชั้นสามสิบสี่ให้เธอด้วย แต่แก้มหอมก็ไม่กล้าพอจะออกปากขอให้เขากดลิฟต์ให้เช่นกัน

ร่างเล็กจึงค่อยๆ เดินออกมาจากมุมลิฟต์ แล้วยื่นแขนไปกอดปุ่มตัวเลขแบบเก๋ๆ กังๆ โดยให้ลำตัวของตัวเองห่างจากร่างใหญ่มากที่สุด

“จะทำอะไร” เสียงห้วนๆ ดังขึ้น

คนที่กลายเป็นทุนเดิมผวาเหวี่ยง เลยเสียดสมดุลงของร่างกาย ทำให้ร่างเล็กเซเข้าไปปะทะร่างใหญ่ไม่พอ ท่อนแขนแกร่งยังรวบร่างน้อยไว้ในแฉกอกตึงแน่นอย่างพอเหมาะพอดี

“ชะ ขอโทษค่ะ” แก้มหอมตกใจเพิ่มขึ้นอีกเป็นร้อยเท่า ขึ้นตัวหนีจากอ้อมแขนของเขาที่รัดแน่นขึ้นไปอีก

“จะทำอะไร” เพท่ายถามอีกครั้ง อยากจะหัวเราะที่ได้แกล้งเด็ก แต่ต้องก้มทำขีมิเอาไว้

ชายหนุ่มจะแวะไปทำธุระที่ห้องพักรถก่อนก็แค่นั้น ยายนี้น่าอย่างกับ

เขาจะพาไปถ่วงน้ำ

“กรุณาปล่อยด้วยค่ะ” เสียงที่บังคับให้แข็งบอ กแก้มหอมกลัวจนไม่กล้าหายใจ กลัวว่าตัวเองจะสูดกลิ่นชายชาติริของเขาแล้วตัวเองจะเป็นลมไปเสียจริงๆ

“ฉันจะขึ้นไปที่ห้องพักฉันก่อน ไปด้วยกันหน่อย” เพท่ายปล่อยร่างที่เขายอมรับได้เต็มปากว่านิมน่าสัมผัสไปทุกสัดส่วนให้พ้นตัวก่อนบอกเหตุผลที่บังคับพนักงานสาวให้ขึ้นไปบนชั้นที่สามลิบห้ำกับเขา

“เออ ไม่ดีมั้งคะ ให้ดิฉันลงที่ชั้นสามลิบสี่เถอะค่ะ” คนที่รีบแต่งตัวเองไปอยู่ตรงมุมลิฟต์แย่งหน้าต่างาตี้น ท่านประธานนี่ก็อะไรอยู่ถึงจำเป็นต้องหนีบเธอขึ้นห้องไปกับท่านด้วย

“จะขัดคำสั่งเจ้านายหรอ” เพท่ายย้อนถามเสียงติดรำคาญจ้องร่างน้อยที่ยืนตัวลีบอยู่ตรงมุมลิฟต์นั้นอย่างขบขันในที่ แต่สายตาดุคมก็ไม่มีลืมสำรวจความน่ารักของเจ้าหล่อนไปด้วย

เพราะแหมนี่ยังน่ารักเหมือนเดิม ผมยาวถูกมัดรวบเป็นหางมั่วเผยให้เห็นใบหน้ารูปไข่แสนจิ้มลิ้มเกลี้ยงเกลา สวมเสื้อเซ็กซี่ชิมพู่อ่อนคู่กับกระโปรงดำแค่เขา โชว์ท่อนขาขาวผ่องเรียวยาว แค่นี้ก็ทำให้เธอดูดีอย่างไม่น่าเชื่อ

แล้วเจ้าแก้มแดงก่ำทั้งสองข้างนั้นอีก มันจะหอมเหมือนช็อคหรือเปล่า ความคิดนี้ดันผุดขึ้นในหัวของเพท่ายโดยตัวเขาไม่รู้ตัวสักนิด

“มะ...มันไม่ได้เป็นคำสั่งเรื่องงานนี่คะ” พนักงานสาวเถียง

ชวนขึ้นห้องมันไ้ชงานเสียที่ไหน มิหนำซ้ำเขายังคิดว่าเธอเป็นผู้หญิงอย่างว่า แล้วถ้าเขาจะพาเธอไปทำมิดีมีร้ายบนห้องพักเขาละยังคิดแก้มหอมยิ่งชนลูก

“ขึ้นไปแล้วฉันจะหางานให้ทำ ไม่ต้องห่วง”

น้ำเสียงมีลัษมลคมในกับดวงตาสีสนิมที่ฉายแววเจ้าเล่ห์ทำให้คนเห็นอยากจจะร้องไห้ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว เพราะลิฟต์เดินทางมาถึง

ชั้นเป้าหมาย แล้วร่างเล็กก็โดนลากเข้าไปในห้องพักของท่านประธาน
อย่างง่ายดาย

หมดหนทางชัดเจน...

“เธอควรดีใจนะที่ได้ขึ้นมาบนห้องพักของฉันนะ” เจ้าของห้อง
ภูมิใจนำเสนอ ก่อนจัดการใช้คำสั่งเสียงควบคุมเครื่องใช้ไฟฟ้าในห้อง
ให้ทำงานตามประสาบ้านคนรวยที่ใช้ระบบโฮมอโต้เมชัน หรือ
บ้านอัจฉริยะทั้งหลาย

แก้มหอมอยู่หน้า ดีใจกะผีอะไร ตอนนี้เธอกลัวเหมือนกำลังเห็นผี
อยู่ต่างหาก ไม่ได้รู้สึกตื่นตาตื่นใจกับห้องพักหรูสุดเอ็กซ์คลูซีฟของเขา
สักนิด และมองปราดเดียวก็รู้ว่าเฟอร์นิเจอร์ในห้องแพงหูฉี่ทุกชิ้น
ไม่ว่าจะมองตรงมุมไหนของห้องก็งดงามทันสมัยสมกับความรวยของ
เจ้าของห้อง...

โดยเฉพาะวิวสวยมองไปไกลสุดลูกหูลูกตานอกกำแพงกระจก
ที่ล้อมรอบห้องพักอยู่นั้น

“ฉันเพิ่งลงเครื่องมา จะขึ้นมาอาบน้ำเปลี่ยนชุดหน่อย” เจ้าของห้อง
หันมาบอก พร้อมกับเริ่มปลดกระดุมเสื้อเซิต แก้มหอมรีบหลุบหน้า
ลงมองพื้นทันที

การที่ท่านขึ้นมาอาบน้ำ ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องพาเธอขึ้นมา
บนนี้ด้วย “งั้นดิฉันลงไปทำงานก่อนนะคะ” ลาอีกหน แล้วหวังว่าคราวนี้
เจ้านายหน้ามึนคงไม่คว่ำแขนเล็กของเธอไว้อีก

ทว่าเธอคิดผิด...

“เดี๋ยว” เสียงทุ้มท้วง “วันนี้ชยางกูรไม่เข้าบริษัท เพราะฉะนั้น
เธอช่วยไปทำธุระให้ฉันหน่อยละกัน” ชายหนุ่มบอกแผน พร้อมกับ
เดินไปเขียนข้อความลงบนกระดานไม้ตตรงบริเวณเคาน์เตอร์ในครัว

“ได้ค่ะ” ตอบรับอย่างใจชื้นขึ้น เพราะมันคือการที่เธอไม่ต้องอยู่
ในห้องนี้กับเขา ถ้าบอที่ดีๆ มาตั้งแต่แรกก็หมดเรื่อง อยู่ๆ ก็โดนลาก

ขึ้นห้องมา ไม่ตกใจก็แปลกแล้ว

“เฮนี่” พุดพलय่นกระดาศที่เขาชี้ๆ เขียนๆ ไปเมื่อครู่ พร้อมกับบรรณบัตรใบละหนึ่งพันบาทหนึ่งใบ “ช่วยไปซื้อของในลิสต์นี้ให้ฉันหน่อย” สั่งความด้วยน้ำเสียงราบเรียบและมีความเป็นมืออาชีพ

พนักงานสาวรับกระดาศและเงินมาไว้ในมือ แล้วรีบหันหลังเดินหนีเจ้านายนิสัยแปลกๆ ออกไปนอกห้อง เลยทำให้เธอพลาดสายตาที่มองมาอย่างเจ้าเล่ห์ ไม่น่าเชื่อ คนที่กำลังยิ้มอยู่นั้นยังส่งเสียงกำซัดตามหลังไปอีกด้วย

“ซื้อมาให้ครบนะ ห้ามขาด”

พนักงานสาวต้องถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่อย่างโล่งอกเมื่อเดินเข้ามาในร้านสะดวกซื้อใต้ตึกซึ่งตอนนี้เริ่มมีผู้มาใช้บริการหนาแน่น เพราะพนักงานออฟฟิศก็มาฝากท้องซื้ออาหารเข้าสั่งกาแฟจากที่นี่

ถึงจะน่ากลัวไปสักหน่อย แต่ที่แท้เขาก็แค่มีเรื่องต้องใช้งานเธอจริงๆ ทำเอาเธอกลัวแทบแย่

แก้มหอมหยิบกระดาศจดรายการของที่ท่านประธานสั่งให้ซื้อออกมาจากกระเป๋าถือ ไล่สายตาอ่านข้อความแต่ละอย่างทีปรากฏอยู่บนกระดาศ พร้อมกับหยิบของชิ้นนั้นๆ ลงใส่ตะกร้าในมือไปด้วย

“ขนมปังไส้เผือกสลิบซึ้น แซนด์วิชแฮมชีสสลิบซึ้น เค้กกล้วยหอมอีกสลิบซึ้น” โห เอาไปอย่างละตั้งหลายชิ้น จะกินหมดเธอ คนที่กำลังหยิบของในลิสต์ถอดคิดซึ้นมาไม่ได้

จนเมื่อได้ข้อมูลจากบริเวณนั้นครบ แก้มหอมก็เดินไปที่เคาน์เตอร์คิดเงิน เพราะของซึ้นต่อไปต้องสั่งจากพนักงาน

“ขอขนมจีบปูและกุ้งอย่างละสลิบ และซาลาเปาไส้หมูแดงและหมูสับอย่างห้าลูกด้วยค่ะ” แก้มหอมสั่งพนักงาน ซึ่งก็ยิ้มรับแล้วจัดการ

หยิบตามออร์เดอร์ พร้อมกับที่เธอวางของในตะกร้าให้พนักงานคิดเงิน
ท่านประธานจะซื้อไปไหนตั้งเยอะแยะ แล้วปกติฝากห้องไว้กับ
เซเว่นแบบนี้หรือ แก้มหอมแอบนินทา

หญิงสาวก้มลงมองกระดาษในมืออีกหน เพื่อตรวจสอบว่าตัวเอง
ได้ข้อครบ ทว่าของรายการสุดท้ายในลิสต์ก็ทำให้เธอตกใจจนแทบ
ลืมหายใจ ก่อนจะตัวสั่นขึ้นมาด้วยความโกรธและอายสุดจะบรรยาย
และเธออาจจะต้องแทรกแผ่นดินหนีออกไปจากร้านสะดวกซื้อนี้

...คอนดอมไซซ์ห้าสิบหกจำนวนหนึ่งโหล...

ท่านประธานโรจจิต แก้มหอมเช่นเขี้ยวในใจ ของแบบนี้ไป
หาซื้อเองไม่ได้หรือ แล้วทำไมต้องให้พนักงานสาวอย่างเธอมาหาซื้อให้
ด้วย

แล้วไอ้ของที่ว่านั้นก็อยู่ตรงหน้าเธออยู่นี้แล้ว ทว่าใครจะกล้า
ยื่นมือไปหยิบกันล่ะ

“รับอะไรเพิ่มอีกไหมคะ” น้องพนักงานถามขึ้น ทำเอาคนที่กำลัง
ซึ่งใจว่าจะทำตามคำของคนโรจจิตดีไหมต้องสะดุ้ง คนก็เยอะ รอตต่อแถว
กันมากมาย แล้วจะให้เธอต้องยื่นมือไปหยิบไอ้กล่องสี่เหลี่ยมที่เขียนว่า
ไซซ์ห้าสิบหกนั้นอยู่จริงหรือ

“เร็วๆ สีน้อง” เสียงของคนที่รอจ่ายเงินอยู่ด้านหลังเธอเร่งออกมา
เมื่อเห็นว่าร่างเล็กยืนนิ่งเป็นหุ่น แต่หน้าตาเหมือนคนใกล้จะปล่อยไฮ
ออกมาเต็มที

“คะ...แค่นี้แหละคะ ไม่เอาอะไรแล้วคะ”

แก้มหอมรีบละล้าละลักตอบพนักงานในร้าน ยื่นเงินจ่ายค่าของ
แล้วรีบเดินหนีออกมาจากร้านด้วยสีหน้าแดงยิ่งกว่าลูกตำลึงสุก ทั้งๆ ที่
เธอไม่ได้หยิบไปไอ้ของที่เป็นต้นเหตุให้เธอหน้าแดงมาด้วย

...ตามคำสั่งซื้อมาให้ครบและห้ามขาดของเขา...

ร่างเล็กขึ้นมายืนตัวสั้นอยู่หน้าห้องทำงานประธานอยู่พักใหญ่เพราะไม่กล้ากดกริ่งขออนุญาตเข้าไปในห้องพักของเขา ทั้งกลัวและทั้งโกรธปะปนกันไปหมด

นี่มันแกล้งกันชัดๆ แก้มหอมกำมือแน่น พร้อมกับหลับตาลงข่มความโกรธของตัวเองให้ลดลง เพราะไม่อยากจะแสดงกิริยากระด้างกระเดื่องเคื่องแค้นให้เจ้านายได้เห็น ถึงเขาจะทำตัวไม่นำให้ความเคารพนับถือเลยสักนิด

มีน้อยที่กำลังจะยกขึ้นต้องค้างอยู่กลางอากาศ เมื่อประตูเปิดออกต้อนรับเธอโดยยังไม่ทันได้เคาะ นั่นเพราะเจ้าของห้องที่เฝ้ารอการกลับมาของเธอคอยจ้องหน้าจอกล้องวงจรมืดอยู่

“นี่ละ” แก้มหอมรีบยื่นของให้ ก่อนลาลอย่างรวดเร็ว “ดิฉันขออนุญาตลงไปทำงานก่อนนะคะ” ลาปุ๊บก็รีบหันหลังหนี

ทว่าดูเหมือนจะเป็นเรื่องปกติแล้วที่เธอโดนเขาคว่ำและกระชากตัวให้หันกลับไปทางเขาไม่พอ ร่างเล็กยังโดนลากเข้าไปในห้องอีกหน

“มากินด้วยกันก่อนสิ” เพทายชวน “เธอคงไม่คิดว่าฉันจะกินทุกอย่างคนเดียวหรอกนะ” ที่ให้ไปซื้อมาเยอะเยาะก็เพราะจะได้นั่งกินด้วยกันไง

ปกติเขาไม่ต้องมาหาอะไรกินเองแบบนี้ เพราะชยางกูรเป็นคนจัดการให้ทุกอย่าง และคุณหญิงแม่ก็ส่งบิโนโตอาหารเลิศรสมาให้เขาถึงที่แทบทุกวัน เขาแค่เอาเข้าไมโครเวฟก็พร้อมกินแล้ว

แต่วันนี้เขาแค่รู้สึกอยากจะแกล้งเด็ก...

แถมวันนี้เหยื่อตัวน้อยก็เดินเข้ามาติดกับดักให้เขาได้แกล้งได้ง่ายๆ เขาเลยจะขอสุนัขกับแม่ที่สักหน่อย ก็ไม่ได้เจอกันตั้งสองอาทิตย์นี้ ความคิดส่วนลึกในใจผุดออกมาโดยเจ้าตัวเองก็ไม่วู้ตัว

แล้วเขาก็ยังไม่ได้สำรวจในถุงเลยว่าได้ของมาครบหรือเปล่าจะให้กลับไปได้อย่างไร เพทายคิดพลางกระตุกยิ้มมุมปาก ก่อนเดินไป

เทของทุกอย่างออกจากถุงลงบนเคาน์เตอร์ในครัว

“ไม่รบกวนท่านดีกว่าค่ะ” แก้มตอบหน้าเหยาๆ ไม่กล้าสบตาคมที่ฉายแววจิตจ้ายิ่งนักนั้น ยิ่งเขากำลังจะสำรวจของในถุง แน่نونว่าเขาคงต้องมีน้ำให้ขึ้นอีกแน่ๆ แล้วก็ใช่จริงๆ

“ได้ข้อมาไม่ครบ ขาดของสำคัญที่สุดไป” เขาพูดราวกับว่ามันคือการซื้อข้าวของเครื่องใช้ทั่วไป ไม่ใช่ถุงยางไซไซใหญ่สุดจำนวนหนึ่งโหล แถมยังคลี่ยิ้มเจ้าเล่ห์ ไม่สนว่าร่างเล็กจะยืนตัวสั่นทั้งกลัวทั้งอายมากแค่ไหน

ถ้าสำคัญ ทำไมไม่ไปซื้อเอง แก้มหอมแอบย่นในใจ

“เอ่อ ทะ...ท่านจะให้ดิฉันซื้อมาหนึ่งโหล แต่เงินไม่พอค่ะ”

แก้มหอมที่เพิ่งนึกถึงข้ออ้างขึ้นมาได้รับบอกให้เขาทราบ แล้วมันก็จริง ลังมาตั้งโหล เงินจะพอได้อย่างไร เธอก็ไม่ได้มีเงินสดติดตัวมากมายด้วย

แต่ที่สำคัญ ใครจะหน้าหนาพอไปซื้อถุงยางอนามัยครั้งละเป็นโหลๆ ได้ เดียวนี้คนสั่งซื้อของออนไลน์กันแล้วทั้งนั้น หรือท่านประธานจะยุ่งเกินจนไม่รู้ว่าจะสั่งซื้อของด้วยปลายนิ้วได้แทบทุกอย่างแล้ว

“งั้นเอาเงินเพิ่มไป และก็ลงไปซื้อให้ฉันหน่อย เพราะฉันจำเป็นต้องใช้” คนที่ยังไม่เลิกลุ่มความคิดแกล้งเด็กเดินไปหยิบเงินฟอนใหญ่จากลิ้นชัก แล้วยื่นส่งให้หญิงสาวด้วยแววตาพราวระยับ

แก้มหอมตาโต อ้าปากค้างจนคางยานแทบถึงพื้น ตกใจกับการกระทำของเขา

“ทะ ทำไมท่านไม่ไปซื้อเองล่ะคะ”

“ถ้าต้องทำเองทุกอย่าง แล้วฉันจะจ้างพวกเธอไว้ทำไม”

เจ้านายหนุ่มย้อนกลับเสียจนลูกจ้างสาวหน้าแทบหงาย ตะกี้เขาก็มีแวแต่สนุกกับการจินตนาการว่าแม่นี้จะทำหน้าอย่างไรเมื่อเห็นข้อความสำคัญของเขา เลยลืมนึกถึงจำนวนเงินที่ควรให้หญิงสาวไป

ไปหน้าหวานสะบัดเช็ด เขาพูดถูก ลูกจ้างควรทำตามคำสั่งนายจ้าง แต่ที่มันจะกินไปหน่อยแล้ว แต่จะยืนเถียงเขาไปมากก็จะเสียเวลาเปล่า มันใจว่าเขาต้องเป็นผู้ชนะอย่างแน่นอน ก็เขาเป็นเจ้านายเธอนี่

แก้มหอมกอดกลีบปากอิมแน่นพยายามระงับอารมณ์ หายใจเข้าออกหนักๆ จนเห็นนोकอวบกระเพื่อมขึ้นลงชัดเจน จะกลัวอะไร ก็เหมือนชื่อของปกตินั้นแหละ เพียงแต่จากนี้ไปเธออาจจะต้องใช้ปีบคลุมหัวเดินไปไหนมาไหนด้วยก็เท่านั้น

“ได้ค่ะ ท่านประธานรอสักครู่นะคะ ดิฉันจะไปจัดหามาให้ตามที่ท่านต้องการค่ะ”

เป็นอีกครั้งที่แก้มหอมมายืนตัวสั่นกำหมัดแน่นด้วยความโกรธ และอายุสุดชีวิตอยู่ตรงหน้าเคาน์เตอร์คิดเงินของร้านสะดวกซื้อใต้ตึกดวงตาโตลั่นระริกและมีน้ำร้อนๆ เอ๋อล้นพร้อมไหลอาบแก้ม

คนโรคจิต คนลามก ทำแบบนี้ก็ได้เหรอ...

แก้มหอมหาคำมาก่อนตำสารพัดให้สับสนกับความเจ็บแค้นเคืองใจที่โดนเขากลิ้นแกล้ง สงสัยที่ยกมือขอพรจากเจ้าที่เจ้าทางไปว่าอยากได้เจ้านายใจดี รักและเอ็นดูเธอนั้น ดูทรงแล้ว ท่านไม่ได้จัดให้ตามที่ขอ แถมดันส่งเจ้านายคุณสมบัติตรงกันข้ามมาให้อีกต่างหาก

แก้มหอมสะเทือนใจไม่แน่ใจว่าตัวเองจะมีแรงสู้รบตบมือกับเจ้านายไปได้อีกสักกี่น้ำ และในเมื่อเขาอยากได้ไอ้เจ้าถุงยางจนตัวสั่นและต้องได้วันนี้ เพราะมีความจำเป็นต้องใช้

ดิฉันก็จะจัดให้ค่ะท่านประธาน

คนโกรธจนตัวสั่นกัดฟัน หลับหูหลับตารวบรวมกล่องถุงยางอนามัยทั้งหมดที่ตั้งโซ่อยู่ตรงหน้า ทุกไซส์ ทุกยี่ห้อ ทุกสี ทุกกลิ่น จนชั้นวางของว่างเปล่า เอาไปกองให้พนักงานคิดเงิน โดยไม่สนว่ามีคนมองการกระทำของเธออยู่มากมาย

แก้มหอมอยากจะร้องไห้ แต่มั่นใจบ่ใจจนร้องไม่ออก เกลียด
เจ้านายนิสัยทุเรศของตัวเองจนเข้าใจ แล้วดูจำนวนคนที่ยืนมองสาว
สายเบย์มาหมาดๆ ยางอนามัยอยู่ลิ

อายจนต้องแทรกแผ่นดินหนีมันเป็นแบบนี้เอง...

คนอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนีเดินหน้าบูดบึ้งและแดงก่ำ
ออกมาจากลิฟต์ เธอยืนรออยู่ตรงหน้าประตูห้องพักทำนประธาน ซึ่งมัน
ก็เปิดออกต้อนรับเธอเองอีกครั้งโดยไม่จำเป็นต้องยกมือเคาะ

“นี่คะ ดิฉันขออนุญาตลงไปทำงานก่อนนะคะ” ประโยคเดิม
ถูกพูดออกมาอีกหน คนพูดก็ทำเช่นเดิมคือยืนในถุงที่ข้างในเต็มไปด้วย
ถุงยางอนามัยหลากหลายยี่ห้อและไซส์บรรจุอยู่ไปตรงหน้าร่างใหญ่
ซึ่งแทนที่จะรับถุงจากมือเธอ เขาดันคว้าแขนเล็กเอาไว้ แล้วลากร่าง
ของหญิงสาวเข้าไปห้องพักด้วยกัน

“กรุณาปล่อยดิฉันเถอะค่ะ” แก้มหอมแว่วอน ลืมเรื่องกลับไป
ทำงานไปก่อน ตอนนี่แค่อยู่ห่างๆ ไม่แตะเนื้อต้องตัวกับเขาเป็นดีที่สุด
ซึ่งเขาก็ยอมรับฟังแต่โดยดี

ร่างเล็กถอยหลังไปยืนห่างจากคนตัวโต ก่อนยื่นถุงในมือให้
อีกหน สีหน้าสีตาฉายแววกังวลยิ่ง เพราะเขาต้องโกรธแน่ๆ ที่เธอทำ
เกินคำสั่ง

อีกใจหนึ่งก็รู้สึกกลัวจนหัวแทบหด เข้าไปอยู่ในห้องกับผู้ชาย
ที่มีถุงยางอนามัยเป็นร้อยชิ้น มันดูไม่ปลอดภัยสักนิด

เพท่ายรับถุงจากมือเล็กมาเปิดดู แล้วต้องเบิกตาโพล่งราวกับ
เห็นผี เมื่อเห็นผลิตภัณฑ์จากยางพาราจำนวนมากในถุงชนิดที่ใช้ทั้งปี
ก็ไม่หมด

“นี่นายหริบเปิดผู้ช่วยจะซื้อมาทำไมเยอะเยอะ” ร้องถามอย่างตกใจ
ถ้าหญิงสาวหยิบมาแต่เฉพาะแบบที่เขาสั่ง คนที่มองก็คิดว่าใช้กับ

ผู้ชายคนเดียว แต่แม่นี้เล่นหยิบมาทุกไซซ์ ทุกแบบ คนจะมองว่า
หญิงสาวมั่วหรือมีอาชีพพิเศษอะไรหรือเปล่า ยิ่งคิด เพทหายยิ่งอารมณ์
ขุ่นมัว ไม่แน่ใจว่าทำไมต้องมีอารมณ์โกรธเคืองผุดขึ้นมาด้วย

ถึงจะตกใจและแปลกใจกับคำเรียกชื่อตัวเอง แต่แก้มหอมก็รีบ
แก้ตัวไปทันควัน

“ดิฉันเห็นว่าแกวมั่นยาว ถ้าดิฉันมั่วแต่ยืนหาของที่ท่านสั่งก็กลัว
คนอื่นที่รอคิวจ่ายเงินจะรอนาน ดิฉันเลยกวาดมาหมดเลยคะ” พุดจบ
ก็รีบก้มหน้างุด ซ่อนความอายและโกรธของตนเอาไว้

คนฟังกระตุกยิ้มอย่างมีเลศนัย ก่อนถาม “จะมาช่วยฉันให้หรือ”
ถามเสร็จยังยกคิ้วตามมาด้วยอีกต่างหาก

แก้มหอมเงยหน้าขึ้นมั่วปากหวน รีบส่ายหน้ายกมือขึ้นโบก
ปฏิเสธทันควัน ใครจะอยากไปช่วยใช้ของแบบนี้กัน

“มะ...ไม่ใช่คะ คือท่านประธานจะได้มีใช้ไปนานๆ ไงคะ”

พร้อมให้เหตุผล และเธอก็จะได้ไม่ต้องบากหน้าไปซื้อให้บ่อยๆ
ด้วย

“ฮึ แค่นี้เอง ไม่น่าจะพันเดือนนี้หรือ” คนฟังทำเสียงขึ้นจมูก
ก่อนยกไหล่โผล่เสียงภาคภูมิใจ ยิ่งทำให้คนฟังหน้าแดงตัวแดงยิ่งกว่า
กึ่งโดนน้ำร้อนลวกเข้าไปอีก

“ต้องจะอายอะไรหนักหนา ทำอย่างกับไม่เคยไปได้” เพทหายเยาะ
ถึงจะไม่ได้มีอาชีพเสริม แต่เด็กสมัยนี้ก็ยึดอกพกถุงยางกันจนแทบ
กลายเป็นเรื่องปกติอยู่แล้วนี่

“ก็ดิฉันมะ...” สาวเวอร์จินตั้งใจจะเถียง แต่ก็ยังปากตัวเองไว้
จะพูดให้เปลืองน้ำลายทำไม อย่างไรก็ตามก็ไม่เชื่ออยู่แล้ว “ให้ดิฉันกลับไป
ทำงานได้หรือยังคะ” เลยขอในสิ่งที่อยู่ในใจมาตั้งแต่เช้าแล้ว เธอมาที่นี่
เพื่อทำงาน ไม่ได้มาวิ่งขึ้นลงเซเว่นซื้อถุงยางให้เจ้านาย

“มากินเป็นเพื่อนหน่อย”

คนชวนไม่พูดเปล่า ลากร่างเล็กให้ไปนั่งที่โต๊ะกินข้าวในครัว ที่สร้างไว้อย่างทันสมัยสะดวกสบายตรงมุมห้องด้วย เพทายตันหลัง แก้มหอมให้หนึ่งลง แล้วไปคว้าถ้วยกาแฟที่ตัวเองซงไว้จากเครื่องทำกาแฟ มาวางบริการไว้ตรงหน้าเธอ ซึ่งเป็นกรกระทำที่เขาไม่เคยทำให้ใคร มาก่อน...

ร่างใหญ่นั่งลงฝั่งตรงข้าม หยิบขนมมากมายที่ให้หญิงสาวซื้อมา กินพร้อมกับอ่านหนังสือพิมพ์ไปด้วย

“คนเดี๋ยวนี้นี่ไม่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ ชอบอ่านทุกอย่างจาก หน้าจอโทรศัพท์ แต่นั่นยังชอบความขลังของการเปิดหนังสือพิมพ์ ตอนนั่งจิบกาแฟตอนเช้าๆ แบบนี้”

เขาเล่าออกมาพลางทำอย่างทีพูดไปด้วย และหยิบขนมมมเนย ขึ้นกินด้วยท่าทีหิวโหย ในขณะที่หญิงสาวได้แต่นั่งเฉยๆ ตัวแข็งทื่อ เหมือนเป็นหุ่นยนต์

“ทำไมไม่กินล่ะ” ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมาถาม

แก้มหอมกัดกลีบปากอึดแน่น จะให้ต้องบอกตรงๆ เธอว่าไม่กิน เพราะไม่ไว้ใจเขา จะให้เธอดื่มเครื่องดื่มที่เขาเอามาให้ได้อย่างไร อีกอย่าง เธอไม่ดื่มกาแฟ แต่ยังไม่ทันได้อ้าปากบอกเขา เสียงทุ้มก็ดังขึ้นก่อน

“ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันไม่ได้ใส่อะไรลงไปในกาแฟ เพราะฉัน ไม่ชอบใช้วิธีสปรกกับผู้หญิง”

คนฟังอยากจะเถียงกลับ จะไม่ให้เธอกลัวเขาได้อย่างไร แต่ก็เลือก สงบปากสงบคำไว้ อย่างไรแล้วเขาก็คือเจ้านาย แถมยังอายุมากกว่าเธอ เป็นรอบอีก

“ดิฉันไม่ดื่มกาแฟค่ะ” เลยตอบไปความจริงแทน

“แล้วจะดื่มอะไร ไปดูในตู้เย็นเลย มีเครื่องดื่มหลายอย่าง”

“ไม่รบกวนท่านดีกว่าค่ะ”

คนไม่ยอมทิดิตค่างบุญคุณไปกว่านี้ตอบ ไม่เข้าใจการกระทำ

ของเขาลักนิต หรือเขายังหวังจะขอซื้อเนื้อซื้อหนังเธออีก แล้วทำไมทุกคนบอกเธอเป็นเสียงเดียวกันว่าท่านไม่เคยทำพฤติกรรมไม่เหมาะสมไม่ควรกับพนักงาน

แล้วที่ทำกับเธอนี้ ไม่เห็นจะเหมาะสมลักนิต มีอย่างที่ไหนใช้ให้พนักงานไปซื้อถุงยาง...

“คุณยายเธอเป็นยังไงบ้าง” เสียงหุ้มถาม โดยเจ้าของเสียงยังก้มหน้าอ่านหนังสือพิมพ์มือ

“หะ หะ” ไม่แน่ใจกับคำถามของเขา ทั้งๆ ที่เข้าใจคำถามนั้นดี เขาหมายถึงคุณยายของเธอหรือ แล้วเขารู้เรื่องคุณยายได้อย่างไร

“ฉันได้ยินจากชยางกูรว่าคุณยายเธอไม่สบาย” เจ้านายหนุ่มขยายความไป

“เออ ดีขึ้นแล้วค่ะ ขอขอบคุณที่ถามนะคะ” รู้สึกซาบซึ้งน้ำใจเขาอย่างบอกไม่ถูก ไม่คิดว่าเขาจะใส่ใจและรู้เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ของพนักงานตำแหน่งเล็กๆ ของเธอด้วย

พูดจบก็ก้มหน้าไม่คิดไม่คุยอะไรต่อ ทำตัวเป็นหุ่นเหมือนเดิม ทำเอาคนเห็นหมดอารมณ์หัวไปทันที เพราะมีหุ่นยนต์นั่งเป็นเพื่อนกิน

“ไป ถ้างั้น” ท่านประธานชวน คำน้ำดื่มพร้อมลุกขึ้น “เอาของกินในถุงลงไปแบ่งกันกินด้วย” เขาสั่งตามมา ก่อนจะเดินไปคว้าเสื้อสูทมาสวม แล้วแทนที่จะเดินออกไปตรงประตู เขากลับเดินย้อนเข้าไปในห้องลิฟต์ขึ้นๆ

“ตามมาสิ” เพทายเรียกอีกหน

คนโดนเรียกหน้าตาดีน ไหนว่าจะไปทำงานกัน นั่นมันไม่ใช่ทางไปลิฟต์นี่

“ฉันจะลงไปทางบันได” ชายหนุ่มตอบเหมือนจะรู้ใจเธอกำลังคิดไปในทางมิติมิร้าย

แก้มหอมใจขึ้นทันควัน รีบคว้าถุงขนม เดินตามร่างใหญ่ซึ่งกำลัง

เดินลงบันไดเชื่อมตรงไปยังห้องพักร้อนเล็กๆ ในห้องทำงานของ
ท่านประธาน ซึ่งมีเตียงนอน รวมทั้งเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน
อยู่ข้างใน เรียกว่าห้องพักรของโรงแรมระดับห้าดาวเลยทีเดียว

เพทายออกมาจากห้องพักร้อนก็เดินไปนั่งที่โต๊ะทำงาน สวม
บทบาทท่านประธานใหญ่แห่งพิทักษ์โยธินอโต้กรุ๊ป ความเป็นมืออาชีพ
พุ่งสูงชันดูน่าเกรงขามขึ้นทันควัน

“บอกคุณอุษมาให้มาพบฉันด้วย” เขาสั่งเสียงเคร่งขรึม โดย
ไม่เงยหน้าขึ้นมามองร่างเล็ก

“ค่ะ” พนักงานสาวโค้งตัวเซียงขอตัว ก่อนหันหลังเดินกลับไปยัง
ห้องทำงานของตัวเอง โดยมีสายตาของท่านประธานใหญ่ที่ซ้อนขึ้นมา
มองร่างเล็กอย่างคนสับสนในหัวใจ

เขาทำแบบนั้นไปทำไม แค่ว่าแกั่งเด็กจริงๆ เหรอ

เพทายสลัดความคิดยุ่งๆ ทิ้ง ก่อนหันไปจมอยู่กับงานกองโต
ตรงหน้าต่อ โดยวันนั้นทั้งวันท่านประธานก็ไม่เรียกหาพนักงานสาวให้มา
วุ่นวายอีก เพราะเขาเองก็มีงานต้องสะสางมากมายเช่นกัน...

